

ЮНАК

ТРАВЕНЬ 1971 МАЙ

● **Ілюстратори цього числа:** Графічне оформлення 1-ої стор. — ст. пл. Люба Мазяр. Ілюстрації в тексті: ст. пл. Юрій Савицький, Яків Гніздовський, ст. пл. Ліда Боднар, ст. пл. Люба Мазяр, І. Остафійчук, пл. сен. Володимир Пилишенко-Гарпун. ● **На обкладинці:** св. Юрій — емаль, роботи Марії Дольницької, власність пл. сен. Ольги і Миколи Кузьмовичів. ● **У віконці на обкладинці:** ілюстрація моєї мамі з нагоди Дня Матері, що припадає на 2-гу неділю в травні, 9-го травня ц. р.

ЗМІСТ

Сторінка:

- 1 Редакційні зауваги про зміст числа
- 2 Подруга Гребля: Василь Стефаник
- 3 В. Стефаник: Моє слово
- 5 О. К.: Марія Дольницька
- 6 **: Хто це був Євген Коновалець?
- 7 Про роздерту лялю, зелений плащик і одну бомбу
- 8 Г. Турелик: ...Запеклися на моїх очах...
- 9 У. Близнак: Українська катедра на університеті в Гарварді
- 9 **: Звідки взялися скарги української культури в Гарварді?
- 11 **: Успіхи наших друзів
- 12 Молоде перо
- 14 Л. Ю.: Їхнім патроном є полк. Євген Коновалець
- 15 **: Фоторепортер питає
- 15 Третій конгрес СУЖ Канади
- 16 М. Ст.: Вас чекає Менор Джуніор Коледж!
- 17 **: Чи знаєте що...
- 18 **: Що думають коменданти про юнацькі табори?
- 21 Де і як буде таборувати юнацтво влітку 1971 р.?
- 22 І. Король: Високогірський табір влітку 1971 р.
- 23 Р. Артимішин: Порівняння
- 24 Хроніка
- 27 Пожертви на пресфонд "Юнака"
- 28 З. Івасиків: Загадки

"Юнак" — журнал пластового юнацтва. Появляється щомісяця крім липня і серпня. Видає Головна Пластова Булава. Редагує колегія. **Головний редактор:** пл. сен. Ольга Кузьмович. **Члени редакційної колегії:** ст. пл. Уляна Близнак, пл. сен. Тоня Горохович, пл. сен. Іриней Ісаїв, пл. сен. Омелян Тарнавський, пл. сен. Олександра Юзенів і пл. розв. Андрій Ярош. **Технічний редактор і адміністратор:** пл. сен. Омелян Тарнавський.

Річна передплата: США і Канада (у валюті своєї країни) — 6.00 дол., Австралія — 3.50 австр. дол., Австрія — 100 шіл., Аргентина — 350 пез, Бельгія — 120 бел. фр., Велика Британія — 1.0.0, Німеччина — 10 н. м., Франція — 15 фр. **Ціна одного числа:** у США і Канаді — 60 центів.

Усі редакційні матеріали слід слати на адресу головного редактора. — Редакція застерігає право виправляти мову, як теж скорочувати й виправляти одержані матеріали згідно з пластовою термінологією, пластовими виховними напрямними та вимогами юнацького віку читачів.

ТРАВЕНЬ, 1971

ЧИТАЙТЕ В ЦЬОМУ ЦИСЛІ:

Василь
СТЕФАНИК:

„Мое Слово”

Василь Стефаник
14.V.1871 — 7.XII.1936

УКРАЇНСЬКА
КАТЕДРА
В ГАРВАРДІ

Що думають
КОМЕНДАНТИ
ПРО
ЮНАЦЬКІ

ТАБОРИ?
ВИСОКОГІРСЬКИЙ
ТАБІР
ПЛАСТОВІ
ТАБОРИ В
АВСТРАЛІЇ

ПРО РОЗДЕРТУ
ЛЯЛЬКУ, ЗЕЛЕНИЙ
ПЛАЩИК І ОДНУ
БОМБУ

ПЛАСТУНКИ В
США
ПІДТРИМУЮТЬ
ПЛАСТОВІ
ЖУРНАЛИ.

ФОТОРЕПОРТЕР
ПИТАЄ...

ЯКУ ОСТАННЮ
КНИЖКУ ВИ
ЧИТАЛИ?

УСПІХИ НАШИХ
ДРУЗІВ:
ДАНИЛО СТРУК,
★
БОГДАН
СУБЕЛЬНИЙ

Я сотворив собі свій світ.
Праворуч мене синє поле, і чорні скиби,
і білий плуг, і пісня, і піт солоний.

(Василь Стефаник: "Мое слово")

Дорогі Юні Подруги і Друзі!

Сподіваюся, що Ви бажаєте пізнати цей особливий світ великого майстра української новели — Василя Стефаника, 100-річчя народження якого відзначаємо цього року. І ми в «Юнаку» не можемо не віддати йому шан, не виявити намагання пізнати таємниці чару Стефаникової творчості. Письменник вели-

кий тим, що зумів передати у своїй творчості велику «пісню болю», бурю переживань людини, її розпуку. В. Стефаник неперевершений знавець людської психіки, майстер змальовування її у коротких, насичених змістом і почуттями новелях. Пізнаючи його внутрішній світ, у якому і синє поле, і білий плуг, і пісня сплетені із чорними скибами і солоним потом, тобто краса і радість життя поєднані з небезпекою, тяжкою працею та горем, збагатимось душевно.

ЖИТТЯ ВАСИЛЯ СТЕФАНИКА

Письменник народився 19 травня 1871 року в селі Русів біля Снятина в Галичині у родині заможного селянина. З раннього дитинства мав нагоду пізнати народню творчість, захоплювався її чаром. Після закінчення народньої школи вчився у гімназії у Коломиї, Дрогобичі, студіював медицину у Кракові. Залишивши університет (був у конфлікті з батьком, не мав фондів), повертається до свого села, працює на господарстві та на громадській ниві. У 1908 році його обрано послом до австрійського парламенту у Відні. Бувши послом 10 років, віддано працює для добра народу.

У 1927 році громадянство святкувало 30-річчя його літературної діяльності. Помер Стефаник після довгої недуги у 1936 році, похований у Русові. Два його сини живуть в Україні, один в Едмонтоні, Канада.

СТЕФАНИКОВІ НОВЕЛІ

Усіх новель є 59; надруковані у шістьох збірках: «Синя книжечка» (1899), «Камінний хрест» (1900), «Дорога» (1901), «Кленові листки» (1904), «Мое слово» (1905), «Земля» (1926). І. Франко високо оцінив мистецьку майстерність новель Стефаника, називаючи його «може найбільшим артистом, який появився у нас від часу Шевченка».

Твори Стефаника швидко стали відомими іншим народам. Вони перекладені на польську, російську, чеську, французьку, німецьку та інші мови.

ТЕМАТИКА НОВЕЛЬ

Тематика новель Стефаника — це трагічні епізоди, в яких людина переживає біль і розпуку через убогість, тягар самотності, старости, ностальгії, розходження поколінь, муки гріха, саможубство, безвихідь положення, жах війни, еміграцію, недугу, зокреба багато новель описують трагізм дітей і їх батьків.

І. Остафійчук: Ілюстрація до новели В. Стефаника «Виводили з села».

Глибину трагічної розпуки бачимо у «Новині». З великою силою драматизму малює Стефаник епізод, коли батько, щоб не бачити більше муки своїх дітей, топить свою власну дитину, а сам голоситься до поліції. Трагізм матері виведений у новелі «Лан», коли знеможена непосильною працею матір заснула на полі, а дитина вмирає під кущем. Не витримавши знущань у війську Николай вішається, а батько хоче в могилі бути разом з єдиним сином, коли не довелось з ним вкупі жити. Іван Дідух, виїжджаючи за на-

мовою синів до Канади, справляє тризну. Він і хрест поставив на каменистому горбі якби на своїй могилі. Шестирічний Семенко у «Кленових листках» виконуючи всі накази батька, питає умираючої матері, коли їй дати вже засвічену свічку, щоб душа її могла спокійно відлетіти в небо. Дві білі сльозинки свідчили про біль матері, але вона ще заспівала дітям. Материна душа «потихоньки спадала межі діти і цілувала їх по головах» — таким чудовим образом закінчує свою новелю автор. У новелі «Сини» потрясають глибиною трагізму страждання батька, який, втрапивши на війні двох синів і дружину, не знаходить виходу із ситуації, навіть працюючи на улюбленій нині. Максим рве своє біле волосся, проклинає небо, щоб потріскало так, як його серце, він не може слухати співу жайворонка, бо це нагадує йому ті щасливі дні, коли сини були з ним на полі.

Скрізь тут та в інших новелях Стефаник розкриває глибини страждання людини. Герої «саморозкривають» себе перед читачем дією, вчинками, мовою. Свої сюжети передає Стефаник

діялогами або монологами, від себе подає тільки короткі ремарки, як у драматичному творі.

Стефаникові приписують песимізм, але ні він сам, ні І. Франко, ні інші критики з цим не погоджуються. «Хіба ж сильний дух енергії, ініціативи, любов до життя — песимізм?» — питають вони.

А Ви, Подруги і Друзі, самі зробіть свій осуд на підставі ось цієї новелі, що її нижче поміщуємо. Тут мова про творчі злети і прагнення Стефаника, згадки про реалізм його життя, його внутрішній, шовком тканий світ, і чорні хмари — будні, що заступали йому шлях до сонця. Мовиться про щастя, що його бачив у материних очах і про розпуку, коли смерть долону свою поклала на її очі. Тут автор показує глибокі контрасти горя і щастя, животворчий дух співчуття до людського горя, які так глибоко відчував і вмів передати у своїх творах письменник.

Подруга Гребля

Василь Стефаник

МОЄ СЛОВО

Білими губами у-півголос буду вам казати за себе. Ні скарги, ні смутку, ні радості в слові не чуйте!

Я пішов від мами у біленькій сорочці, сам білий.

З білої сорочки сміялися. Кривдили мене і ранили.

І я ходив тихонько, як біленький кіт.

Я чув свою підлість за тихий хід, і кров моя дитяча з серця капала.

А спав я у наймленій хаті, посеред брудних туловищ, сплєтених розпуюсто.

Листочок білої берези на смітті.

Я скинув мамину сорочку. Мій дитячий світ і далеке покоління мужицьке лишилося за мною.

Передо мною стояв новий світ, новий і чорний.

Я ловився за його поли, а він згідно глядів на мене.

Як жебрак маленький.

Я занімів був із болю. І мовчав я довгі, довгі роки.

Мої слова невимовлені, мій плач недоплаканий, мій сміх недосміяний!

Лягли ви на мене, як лягає чорне каміння зламаного хреста на могилу в чужині!

Я найшов товаришів.

Вони погодилися з новим світом. Я говорив їм про свій покинений, і про новий, що кривдив нас.

Казали, що брешу.

А я рвався і падав у болото із знесилля і не уступав.

Сказали, що я брехун іще раз. І покинули мене.

А як я плакав, то мама ридала:

— Ти сам із собою будь, бо пани тебе не приймуть, не покидати було мене.

І лишився я, як корч луку серед поля.

Я сидів посеред піль.

Мої думки снувалися довгими скибами плодуючої ріллі. Ссали землю і годували мене самотою.

І ще приносили солоний піт і тихі пісні, що снувалися за орачем, за плугом і за погоничем. І поїли мене тим спокоєм, що мріє над ярмами волі у плузі.

Бачив я ще маленькі вогники між маленькими пастухами і вівці на полю.

Я тут буду, як буйний вітер, панувати, заспіваю свою пісню!

Я створив собі свій світ.

Праворуч мене синє поле і чорні скиби, і білий плуг, і пісня, і піт солоний.

Ліворуч чорна машина, що з червоного рота прокльоном стогне.

А в серці моїй мій світ, шовком тканий, сріблом білим мережаний і перлами обкинений.

У своїм царстві.

Буду свій світ різьбити, як камінь.

Слово своє буду гострити на кремені моєї душі і, намочене в труті-зіллі, пускати буду наліво...

І слово своє ламати буду на ясні сонячні промінчики, і замочу його в кожній чічці, і пускати буду направо.

А свій камінь буду різьбити все, все! Аж на могилу свою його покладу, як мертву красу.

А вишня в моїх головах візьме всі мої болі на свій цвіт.

А в своїм світі я живу, живу!

Як безумний, бреду хмарою своєї фантазії.

Сто раз розпускаю сили своєї душі, щоб далекими світами відшукати мені щастя моє.

По тихім ставу моєї минувшини плывуть неводи сердечних моїх бажань, аби виловити всі ясні хвилі життя мого.

Але неводи рвуться і не годні нічого зловити.

Вертають до мене помучені і без нічого, — як мужики з лану.

І я смутний, дрімаю на хмарах.

А як грім трісне, то я здіймаю чоло вгору наново.

І лечу, лечу на чорних хмарах...

Золотою стрілою прорізую світляні висоти.

В чорний чупер ховаються звізди, як у чорну хмару.

Студені хмари від моїх очей теплим дощем спускаються на землю.

Але сонця дійти я не годен.

І падаю з високости в долину.

Як старий жовнір дерев'яними ногами блукає, так я блукаю.

А крила гояться, і я знову лечу до сонця, до щастя.

І знову ріжу зводи небесні і падаю.

Я був щасливий.

Коли я глядів дитиною на мамині очі, як по них сунулися тихесенько пречисті хмарки щастя, — я був щасливий.

А тепер на ті очі смерть долоню поклала.

А я шукаю щастя під небом і падаю...

1899 р.

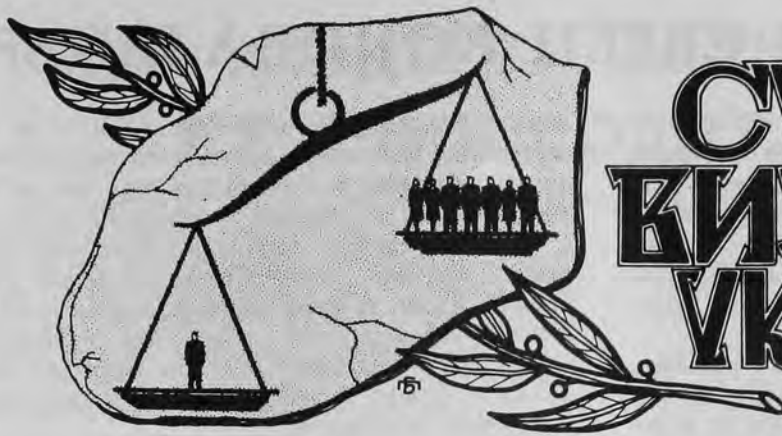

У 100-РІЧЧЯ НАРОДИН В. СТЕФАНИКА ПЕРЕКЛАЛИ ЙОГО ТВОРИ

Із приводу сторіччя народин великого письменника України, що припадає саме на місяць травень, на терені Канади видано у відомому видавництві МкКлеленд енд Стюарт збірку перекладів 31 новелі Василя Стефаника під назвою «Ди стоун крос» (Кам'яний хрест). Перекладачами книжки є проф. д-р К. Г. Андрусишин із Саскачеванського університету (який також написав вступне слово та зредагував книжку і пастор Осип Візнюк зі Стонвол, в Манітобі, а фінансуванням видання зайнялася читальня «Просвіти» у Вінніпезі та група ентузіастів цієї справи.

Ця книжка — це, здається, чи не найкращий здобуток українців Канади для відзначення 100-річчя народин Василя Стефаника, яке святкують урочисто у цілій українській діаспорі.

**Чи Ви вже
вирівняли
передплату?**

СУЧАСНІ ВИЗНАЧНІ УКРАЇНЦІ

МАРІЯ ДОЛЬНИЦЬКА

**Марія Дольницька
(у молодості)**

На обкладинці цього числа «Юнака» ви бачите св. Юрія, виконаного в емалю мисткинею цієї дуже тяжкої техніки, Марією Дольницькою, що постійно проживає у Відні.

Вона вже 30 років працює над мистецькими творами в емалю і опанувала усі три його різні техніки, які дуже складні, повні не-

сподіванок і вимагають великої терпеливості та страшенно багато часу. Тому сьогодні справжній мистецький емаль непопулярний і мистці радше звертаються до інших технік, якими можна швидше та більш продуктивно працювати і заробляти на життя. Так емаль тепер звичайно обмежується до дешевих ювілійних предметів, брошок, кульчиків і т. п.

Марія Дольницька єдина і виїмкова у своїй творчості. Її зуміли оцінювати чужі критики дуже високо, а її твори з емалі можна знайти в музеях Німеччини, Австрії, у збірці Міністерства Освіти у Відні та у приватних збірках в Європі, Америці (де М. Дольницька перебувала декілька років) та Ізраелі.

Мистецтво Марії Дольницької, уродженки Львова, найбільше проявляється у відчутті й доборі кольорів, а її улюблені теми праць є з релігійної і народної української тематики.

Емаль, цей суворий, кам'яний матеріал, відомий від трьох тисяч років, у руках нашої мисткині, стоплений у вогні оживає, розливається і дістає силу виразу та десятки блискучих, гарячих барв. Таким барвистим є і цей св. Юрій на обкладинці, зі своєю вогненно-червоною накидкою та мінливо-зеленим змієм (в оригіналі). Шкода, що не можемо його показати нашим читачам у цілій його красі. Хто цікавий, може оглянути його кольорову репродукцію у «Нотатках з мистецтва» ч. 10 за 1970 р. (видання Відділу ОМУА у Філадельфії) і прочитати ширше про цю виїмкову нашу мисткиню.

О. К.

ВІСТКА З ЕДМОНТОНУ

Дорогий «Юначе»!

Хочу Тебе повідомити, що в Едмонтоні є новий гурток юначок «Степові Мавки». Нас є вже десять дівчат і ми перейшли до юнацтва в травні 1970 р. на Святі Весни. Нашою подругою є пл. сен. Соня Скрипник.

Пластуни і пластунки в Едмонтоні святкували 25-річчя віднови Пласту і на виставці ручних робіт ми виграли перше місце за найкраще оформлення назви гуртка.

Ось тут наша емблема, яку хочемо показати Тобі і всім Твоїм читачам.

**Пл. прих. Тамара Москаленко
Едмонтон, Канада**

ХТО ЦЕ БУВ ЄВГЕН КОНОВАЛЕЦЬ?

Напевно, не один із наших читачів на такий заголовок покиває зі здивуванням головою або і гаряче обуриться: як можна таке взагалі питатися — таж це кожний знає!

А ми Вам зрадімо, Дорогі молоді читачі, що із Вас таки не кожний знає, абож не хоче до цього признатися.

Ось нещодавно на тереновій грі, в якій брало участь юнацтво із декількох пластових станиць поставлено на контрольному пункті юнакам таке питання: «Хто це був Євген Коновалець?» — І знаєте, які були відповіді? Гетьман України, генерал, провідник УПА. Розуміється, були і правильні відповіді, — а все ж це спонукало нас дати саме в місяці травні, коли ціла українська спільнота відзначає роковини його трагічної смерті, звичайно разом із роковинами смерті Головного Отамана Симона Петлюри, декілька коротких фактів про Є. Коновальця для тих молодих із нашого юнацтва, для яких це ще не добре відоме.

Євген Коновалець — уродженець Галичини — вибився у Першій світовій війні як молодий військовик, організатор Корпусу Січових Стрільців, з якими як їх провідник у ранзі полковника ішов в українському протинаступі на большевиків за звільнення Києва в 1918 р.

Після закінчення Першої світової війни Є. Коновалець намагався з-за кордону організувати збройне підпілля в Україні, у советській і польській займанщині, а в 1921 р. вернувся до Львова, щоб особисто розбудувати підпільну «Укра-

їнську Військову Організацію» (УВО) та нею керувати. Із причини арештів та переслідувань польської поліції Є. Коновалець переїхав до Берліну, а відтак до Женеви та провадив дією УВО, а передусім нав'язав контакти з політичними колами Німеччини, Великобританії, Литви, Італії, Іспанії, Японії та інших держав, зорганізував політичну інформативну службу, яка інформувала чужинців про підпільну постійну боротьбу українського народу із займанцями та намагання до незалежності України.

Євген Коновалець підготував на місце УВО Організацію Українських Націоналістів (ОУН), яка мала подібні цілі як УВО, оформилася на Конгресі у Відні в 1929 році та обрала полк. Є. Коновальця своїм головою. У 1929 р. Є. Коновалець відбув широку поїздку по Америці та Канаді, зорганізував тут Українські Стрілецькі Громади, які стали початком українських громадських політичних організацій, що досі тут діють (ОДВУ у США і УНО в Канаді). Упродовж цих декількох років аж до травневого атентату большевицького агента на нього в 1938 р. в Роттердамі, полк. Є. Коновалець старався про широку політичну діяльність закордоном, а в Галичині та в УССР старався утримати націоналістичне підпілля.

Він визначався виїмковими здібностями як військовик, організатор і політик. Був творчий у своїх починах, але рівночасно реалістичний і систематичний у праці. Своїми видатними здібностями як революціонер і політик здобув собі величезний авторитет і пошану, а його трагічна смерть в 1938 р. від вибуху большевицької бомби, коли він стояв на пості вождя української революції, залишила серед тогочасного молодого українського покоління незатерту пам'ять і бажання продовжувати його боротьбу.

ПРОСИМО ВИБАЧЕННЯ

У лютиневому числі «Юнака» на ст. 9-тій у статті про фотографічну виставку подано, що із молодших пластунів-світлиць, крім пл. сен. Романа Савицького, ніхто не виставляв своїх світлин.

Пл. сен. Андрій Горняткевич, См., спростовує, що у програмці було чітко подано, що між прозірками, які показувано в часі виставки, було сім його виконання.

Просимо сердечно вибачення пл. сен. Андрій Горняткевича, що ми поминули цей факт, і радіємо, що можемо тепер підкреслити, що у виставці брали активну участь два молоді пластуни-світлиці — пл. сен. Р. Савицький та пл. сен. Андрій Горняткевич.

РЕДАКЦІЯ

ДО НАС ПИШУТЬ:

● Пересилаючи передплату за «Юнака» на 1971 рік, хочемо висловити наше признання за цікаве редагування «Юнака», в якому наші діти-пластуни та ми батьки читаємо гарні, поучаючі та інформуючі статті. — Залишаємося з пошаною — М. Пилат, Монреаль, Канада.

● Пересилаємо Вам \$30.00 як нашу цьогорічну пожертву на пресфонд Вашого журналу для молоді «Юнак», який утішається загальним признанням. Щастя Вам Боже в дальшому рості! Важаємо Вам ще кращих успіхів у Вашій такій корисній для нашої молоді праці та залишаємося із пошаною. За Українську Народню Касу в Монреалі, Канада, — Микола Андрухів, справник.

ПРО РОЗДЕРТУ ЛЯЛЮ, ЗЕЛЕНИЙ ПЛАЩИК і ОДНУ БОМБУ

Ви, Дорогі мої молоді читачі, знаєте про полковника Євгена Коновальця, як про одну із славних постатей української визвольної боротьби, як частину нашої історії, що її треба вивчати для школи чи пластової проби. — Для мене це хтось близький із родинного кола, добрячий вуйко із усмішкою на обличчі, що записався трьома найрізкішими епізодами з мого дитинства і молодости, що залишилися в пам'яті досьгодні.

**

Ніде не спалося так добре і міцно як у бабуниній т. зв. «темній кімнаті», де поміж великою дубовою шафою та стіною мала теж своє місце улюблена велика ляля-Оксанка і її ліжечко та забавки.

Із цієї глибокої темноти дитячого безжурного сну збудив мене спокійний як завжди голос бабуні: «Уставай, дитино, тут хочуть переглянути твою постелю».

Коли я вкінці протерла очі під разючим світлом електричних ламп — поруч бабуні побачила незнайомих панів, з яких один мав добре відомий мені гранатовий мундир польського поліцита.

«Поліція — трус» — це були від перших років життя для нас — українських дітей, страшні і знані поняття.

Дрижачи від холоду й переляку, я стояла загорнута теплою бабуниною хусткою, притулившись до бабусі, яка шепнула мені на вухо: «Вони шукають за вуйком «Ге» (як називала я вуйка Євгена) і його паперами».

У кілька хвилин моє ліжко панове перекинули до споду, а я здивовано дивилася, як один із поліцистів забрався до перешукування кімнатки моєї лялі. «Чиж би йому сподобалася моя Оксанка? Чому він її так оглядає?» — питалася я голосно бабуні.

Але заки прийшла відповідь, поліцист сягнув по ножички, що лежали на машині до шиття і... розтяв лялю посередині, шукаючи чогось пальцями у її шлунку. Моя ляля! Я забула про цілий страх і кинулася із криком і плачем у бік моєї «дитини». Але кому була на думці трагедія лялі, як хата була повна чужих людей, переляканих облич домашніх і розкинутих немов після землетрусу речей.

Уже сірий осінній ранок заглядав до вікон, як я все ще хлипаючи з «раненою» Оксанкою на руках і дитячою ненавистю в серці думала у слід останнім поліцистам: «Добре їм так — щоб що робили, вуйка не знайдуть!»

**

На світі коїлося багато поганого: девальюація гроша, голод, безробіття, а до цього всього в Галичині невгавала підпільна боротьба українських націоналістів з поляками.

Але що ж це все для малої дівчинки, перед якою стояла поїздка на вакації «за кордон» до далекого Берліну і зустріч із батьками. А ще до цього там перебував також вуйко «Ге», що як раніше в Карпатах, ходив зі мною на довгі проходи над озерім Ваннзее, і коли втомилася, ніс «на барана». Однак гарне літо в Берліні хутко проминуло і прийшов час повертатися з бабунею до Львова. І у радісне, безжурне дитинство знову несподівано укралася небезпечна дійсність.

Дорослі провадили поважні розмови, якісь шепоти, наради чужих людей у домі батьків, і вкінці, як завжди, спокійне вияснення від бабуні: «Знаєш, ми вирішили, що один дуже важливий лист до Львова від вуйка ми зашиємо у Твій зелений плащик. Мене будуть на границі поляки добре перевіряти, але Тебе напевно ні».

Мій зелений плащик з пелеринкою — це був дарунок з Берліну і моя гордість, і я не була захоплена, коли його почали розпорювати — але для вуйка я б неодне зробила.

Хоча їзда потягом була завжди цікава, я цілий час відчувала через підшивку зашитий у лівому розі папір і мені здавалося, що кожний це бачить. Розуміється ніхто не звертав на мене уваги і аж близько польської границі бабуня шепнула мені, щоб я поклалася, не скидаючи плащика.

Нарешті відчинилися двері переділу і увійшли урядовці контролю паспортиків та речей. Бабуня мусіла відкривати всі валізки, торбу — а моє серце било в цей час так голосно, що видавалося мені неможливе, щоб прикордонна поліція його не чула. Бабуня пояснила, що я щось хвора і тому лежу і один із поліцистів спочутливо завважив: «Бідна дитина». Я лежала тісно притулена

до лавки, закриваючи собою ліву полу плащика, що пекла мене мов огонь.

Бабуні доручили вийти з вагону до особистої ревізії і хвилини до її повороту видавалися мені вічністю. Аж ось вона повернулася, без слова сіла на своє місце і, як поїзд рушив, перехрестилася.

Ми були поза небезпекою і зелений плащик вірно та безпечно переніс аж до Львова таємні доручення провідника Української Військової Організації.

**

Травневі дні були повні романтичних настроїв, гарячки перед іспитами і запаху бузка з усіх городів. Вулицями несло весняним вітром та хотілося кудись іти, лежати у сонці, сміятися, бавитися.

Тому несподіваний телефон у моїй студентській квартирі був надією на щось радісне і нове. Але голос мами звучав виїмково поважно, а зі Львова до Варшави тоді не телефонувалося без важливої причини.

У коротких, ділових словах мама подала трагічну, невятмну вістку: вуйка Євгена перед трьома днями розірвала у Роттердамі бомба. Убивник утік на большевицькому кораблі, а знищене тіло важко було ідентифікувати, тимбільше, що вуйко був там під чужим прізвиськом. Але тепер це вже невідкично певне, що це він, і тому я повинна про це знати.

Я довго сиділа непорушно біля телефонічного апарату...

Думала про бабуню, що вже стільки ударів перейшла у своєму житті і тепер ще і цей найважчий, про 14-літнього Юрка, який як єдиний син мав обов'язок повідомити маму про жахливу смерть батька і про них обоє, що тепер у дорозі до Роттердаму, до пошматованого тіла...

Дзвінок при дверях привернув мене до дійсності. Я ішла відчиняти двері, пригадуючи слова бабуні: «Пам'ятай, ціле життя, що у нашій родині не показується на зверх своїх пережи-

вань!» — і зуміла викликати ніби звичайний усміх на обличчі. Але ті, що стояли біля дверей моєї кімнати, уже знали те, що я. Це були Борис і Богдан, і Любко, і Олесь — ціла група моїх друзів із студентської громади, з якими я звичайно була в «ідеологічних» непорозуміннях. Вони всі — члени Організації Українських Націоналістів, я — тайного Пласту. Ми мали різниці поглядів і спорили так пиотно для нашого віку при кожній нагоді.

Проте в цій хвилині вони всі прийшли до мене; без слів, без питань, без фальшивої спочутливості — лише, щоб стати довкруги мене як міцний мур. Для них це був такий самий удар як для мене і моєї родини, і ми могли його спільно переживати. Здається — ще сьогодні відчуваю теплий тиск їхніх рук і погляди, що говорили більше як тисячі слів.

**

Ви, молоді читачі «Юнака», не любите споминів. Ви, так воно і має бути, хочете жити сьогоднішнім днем і майбутнім. Але й у Вашому житті є моменти навіть з наймолодших років, які Ви тямите найкраще і вони залишаються живими з якоїсь виїмкової причини, хочете цього чи ні.

У моєму житті — це роздерта ляля, таємні накази у зеленому плащику і жахлива телефонічна вістка про 23-го травня у Роттердамі, події, що пов'язані з виїмковою Людиною, якої ні я, ні тисячі інших забути не можуть.

ОКА

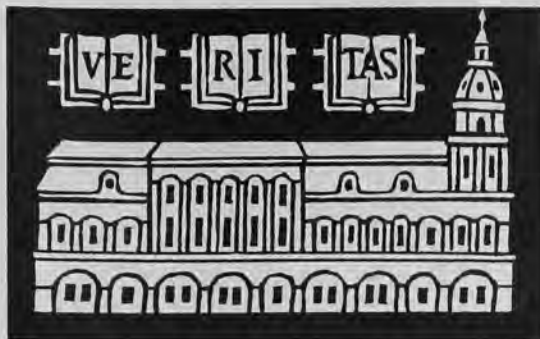

Галина Турелик

Від Редакції: Із першої книжечки поезії п. н. «Посіяний промінь» молоденької студентки львівського університету подаємо цей уривок — немов призначений на «День Матері».

...Запеклися на моїх очах
сльози матерів усього світу.
Сторожую, не пускаю страх
до колисок, де поснули діти.
Люляй-люляй, як мене колись
колисала мама-українка.
Сонце, ти наснився їм, наснився
на дорозі, встелений барвінком.
Люди, подивіться на світ
чистими прийдешнього очима
і жажніться, скільки щасних літ
вкрадено недобрими і злими.
...Нині наші донечки ще сплять
на дитинства сонячних долонях.
Хай їм сниться яблуневий сад,
що зросте колись на полігонах.

Українська катедра на університеті в Гарварді

Емблема українських студій у Гарварді: емблема Гарварду з написом "Veritas" (Правда) над будинком Могиланської академії в Києві, що символічно лучить ці дві світової слави академічні установи. Емблему виконав мистець Яків Гніздовський.

Гарвардський університет — це найстарший університет у США, із найкращою світовою академічною маркою. Заснований він у 1636 році і названий у честь Джона Гарварда, який віддав йому половину свого майна. У Гарвардському університеті і коледжі навчається 30.000 студентів і викладає близько 7.000 професорів. Професори — це спеціалісти, вибрані з вибраних, знавці своїх ділянок з Європи та інших континентів світу. Між ними і проф. д-р Омелян Пріцак, запрошений Гарвардом із Зах. Німеччини — із Гамбурзького університету. Він є керівником Гарвардського Центру Українських Студій.

Уже в 1957 р. члени Союзу Українських Студентів Америки, а вже особливо мгр. С. Хемич та Ю. Гарнавський започаткували збірку на Фонд Катедри Українознавства. Ішло про те, щоб знайти десь місце, звідки було б можна говорити Америці й світові об'єктивну правду про Україну. У 1967 році схвалено створити Центр Українських Студій саме при Гарвардському Університеті. Установлення першої катедри відбулося 22-го січня 1968 року, рівно 50 років від дня, в якому проголошено повну незалежність і суверенність Української Народньої Республіки. У пляні є встановлення ще двох катедр та встановлення Інституту Українознавчих Студій при Гарвардському університеті. На встановлення кожної катедри треба скласти 600.000 доларів.

На літо 1971 року заплановано 2 курси при першій катедрі Українознавства, і на них уже зголосилось 47 студентів.

Під цю пору в ряцях українознавчих студій спеціалізується 12 студентів, при чому 7 працює над докторськими дисертаціями. Між ними наші пластуни-друзі: Орест Субтельний і Орест Гайда.

Крім того — бібліотекаркою української бібліотеки є «Стежинка», ст. пл. Ярина Турко. Редакторкою «Нюзлетер» є ст. пл. Вава Бачин-

ська (Бурх.), яка часто дописує до «Юнака», а останньо активно працює також ст. пл. Адріян Сливозький.

МОВА ФАКТІВ І ДОКУМЕНТІВ

У грудні 1970 р. відбувся в Бостоні з'їзд Американського Історичного Товариства. Цю нагоду використав Комітет Українських Студій у Гарварді і влаштував виставку українських рукописів, стародруків і перших видань. Малося на меті, щоб познайомити тисячі американських учених із перлинами нашої культури.

Зацікавлення виставкою було таке велике, що її продовжено ще на один місяць. Користаючи з вільних днів у школі, я також туди поїхала. Мені хотілося побачити ті пам'ятки, що їх торкали своїми руками перші українські друкарі, визначні письменники та вчені, славні гетьмани.

Виставка в бібліотеці Вайденер приміщена в чотирнадцятьох великих габльотках, узглядноючи двадцять і одну тему.

Там показані центри нашої культури, розвиток історії і політичної думки, українська література та історіографія. Є також дуже цікаві праці чужинців про Україну.

В бібліотеці Гойтон виставлено цінні рукописи, стародруки та деякі перші видання визначних творів нашої літератури.

Велика частина виставлених експонатів — це власність гарвардських бібліотек. Решту доповнено експонатами із приватних збірок і українських установ.

Українська виставка в Гарварді — це оводвогій і важкої праці молодих учених. «Її прикметою» — за словами проф. Омеляна Пріцака — «є діловість і документація. Замість пропаганди — мова фактів і документів».

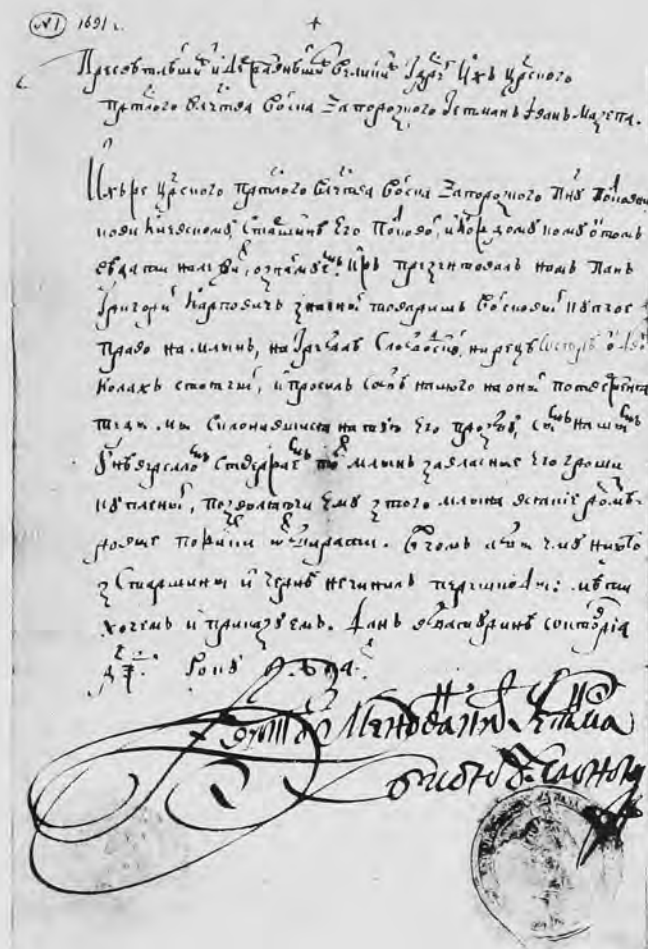
Гарвардська виставка зробила на мене велике враження. Там, я побачила незаперечні докази української культури, про яку раніше лише читала й чула. Я думаю, що катедра українознавства в Гарварді — це одне з наших найбільших досягнень у США.

Ст. пл. Уляна Близняк
Нью-Йорк

ЗВІДКИ ВЗЯЛИСЯ СКАРБИ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ В ГАРВАРДІ

У 1926 році випускник Гарварду Боярд Кілгур мол., син мільйонера із Сінсінаті, за порадою своїх професорів Куліджа і Блейка, відбув подорож до Советського Союзу. Це були часи початків колективізації та індустріалізації. Большевикам треба було машин, тому вони радо вимінювали за трактори скарби приватних і церковних бібліотек.

Кілгур використав цю нагоду й закупив чи проміняв усе вартісне, що попало до його рук. Між скарбами, що він їх здобув, є п'ять українських перводруків Івана Федоровича: Заблудівське Євангеліє із 1569 р., Львівський Апостол з 1574 р., із того ж самого року Львівський Азбучник, знаменита Острозька Біблія із 1581 р. та Острозький Псалтир з 1580 р.

Крім цих цінних пам'яток Кілгур передав Гоутон-бібліотеці в Гарварді також відповідну суму грошей. Із процентів цього запису вона може продовжувати його роботу. Таким способом названа бібліотека закупила чотири оригінальні універсали гетьмана Івана Мазепи (з років 1691 — 1702), оригінал філософічного трактату-діалогу Григорія Сковороди із 1781 р., листи Миколи Гоголя, перше видання «Слова о полку Ігоревім» із 1800 р., перші видання творів Гоголя, Григорія Квітки-Основ'яненка, перше видання «Кобзаря» з 1840 р., першу збірку українських народніх пісень Максимовича з 1827 р., перші видання творів Пантелеймона Куліша, майже всі видання М. Драгоманова та інші цінні твори.

(На основі статті проф. Омеляна Прицака п. н. «Небувала культурна подія: дві виставки україніки в Гарварді» у «Свободі» з 10 грудня 1970 р., ч. 225).

КУБАНСЬКІ КОЗАКИ ТАНЦЮЮТЬ НА
ФОНД КАТЕДРИ УКРАЇНОЗНАВСТВА

СВІТОВОТ СЛАВИ
**КУБАНСЬКІ
КОЗАКИ**

Для збільшення фонду Катедри Українознавства в Гарварді у місяці квітні відбулося на терені США турне світової слави Кубанських козаків, при співучасті Роми Прийми-Богачевської, Галини Андреадіс, Марії Цісик та Тадея Комара і його оркестри. Спонсором цього турне по всіх більших містах США, де живуть українці, є Фонд Катедри Українознавства. Завдяки співпраці всіх цих мистців — це ще одна можливість зібрати більше гроша на цю таку важливу для нас справу.

**Чи Ви вже вирівняли
передплату?**

УКРАЇНСЬКЕ БЮРО ПОДОРОЖІ
Теодосія Волошина

Astro Travel Service

2198 BLOOR ST. WEST — TORONTO 9, ONTARIO
Telephone: 766-1118 & 766-1119

- Полагоджує всі справи у зв'язку із спровадженням рідні з України та інших країн Східної Європи.
- Продає квитки на всі літунські, корабельні та автобусові лінії світу.
- Нотаріально завірює всі потрібні документи.

П.Л. СЕН. ДАНИЛО СТРУК одержав ступінь доктора філософських наук за працю про Василя Стефаника

З приємністю відмічуємо, що наш друг, відомий у пластових колах, колишній комендант пластунів у Канаді і поет, про якого ми вже не раз писали у «Юнаку», саме на порозі року, у якому ціла українська спільнота відзначає 100-річчя з дня народин Василя Стефаника, одержав на торонтському університеті ступінь доктора філософських наук за дипломову працю

п. н. «Василь Стефаник — його студії болю при самих основах буття».

При цьому треба підкреслити, що це перший докторат із україністики на цьому університеті. Щоб підтримати свою тезу, д-р Данило Струк подав декілька новель В. Стефаника у своєму перекладі англійською мовою, і в цей спосіб неукраїнський читач його праці може сформулювати собі думку на тему виведених у дипломовій праці залогень про життя та творчість нашого великого письменника — патріота-українця.

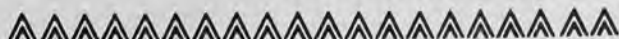
Новий доктор філософії — уродженець Галичини, колиски В. Стефаника. Він здобув ступінь бакалавра на Гарвардському університеті, ступінь кандидата наук на університеті Альберти, а тепер завершив свої студії на торонтському університеті. Він, як ми вже раніше писали і містили його поезії, поет, а також літературознавець і есеїст.

Бажаючи йому дальших успіхів у його літературній праці, надіємося, що він саме використає цей 1971 рік і своє знання творчості та особовости Василя Стефаника, щоб познайомити з ним широкі кола пластової молоді, а особливо юнацької на сторінках нашого журналу.

ХТО ЗМІНЯЄ АДРЕСУ

хай зараз повідомить про це адміністрацію «Юнака», подаючи свою давню й нову адресу.

СТ. ПЛ. ОРЕСТ СУБТЕЛЬНИЙ докторант Гарвардського Університету

У цьому числі «Юнака» ми хочемо познакомити наших молодих читачів із працею Катедри Українознавства на відомому в США університеті в Гарварді та яке величезне значення ця катедра має для української справи в Америці.

З гордістю відмічуємо, що першими взятими працівниками при цій катедрі та помічниками його засновникові проф. Оме-

лянові Прицакові є саме наші друзі та подруги із пластових рядів.

До перших, що працюють над докторатом із українознавчих наук на цьому університеті належить ст. пл. Орест Субтельний, член куреня УСП «Бурлаки», якого знає багато із наших юнаків як бунчужного пластових літніх та лещатарських таборів. Саме тепер Орест Субтельний перебуває у Парижі, де збирає матеріали до своєї докторської праці над діяльністю і світоглядом Пилипа Орлика. Його докторська праця поведе ще шляхами до інших джерел історії у Польщі (де буде працювати один семестер на університеті), Швеції, Туреччині та Англії.

На наше запитання, як це сталося, що він вибрав собі цю тему докторської праці друг Орест подає, що завжди цікавився історією, а особливо східньо-європейською та українською. Перейшовши на студії до Гарварду під впливом д-ра О. Прицака, почав вивчати східні мови (турецьку та арабську) і загальну орієнталістику. Це допомогло йому до поширення світогляду і підготовки до вивчення історії України та Східної Європи з точки зору впливів східних народів та культур. Маючи такі підстави, міг він вибрати собі темою докторської дисертації саме діяльність Пилипа Орлика, яка сягала далеко поза межі України.

При кінці минулого року Комітет Українських Студій у Гарварді почав видавати англійською мовою журнал п. н. «Рецензія» — Огляд Советських Українських Наукових Публікацій. Перше число цього цікавого і важливого видання редагував саме друг Орест Субтельний, де він помістив також свій перегляд цілого річника 1969, видаваного в Києві, «Українського Історичного Журналу».

ЦЕ ТИ...

Це Ти відкрив щільно-закриті ворота, за якими я так довго стояла, мабуть, — очікуючи Тебе. Ти став рішуче переді мною і, не питаючись, легенько взяв мене за руку... А я, немов дитя, пішла слухняно за Тобою. Хоч Ти цілком незнайний був мені, відчула я у Тобі якусь привабливу силу... і не боялась я Тебе.

Удвоє разом ми переступили поріг і я уперше глянула на цей, мені чужий, великий світ. Відчула перший раз рясне тепло сонця, пестливе ласкотання вітерця по моїм обличчі... і пестливий дотик Твоєї руки...

Як проводир, Ти повів мене через гаї, поля, захоплено показував кожну квітку, кожну пелюстку, кожну травинку. Зігнувся Ти і зірвав одну квітку, щоб придивитися її красі... Скрізь кожний Твій рух промінювало щастя, а очі Твої сяяли життям... повним життям. У Тобі пульсувала дивна сила... мабуть її... заразлива сила...

Поволі перед моїми очима виринув, немов із мряки, новий світ — килим краси, на якому було видно кожнісіньку дрібну, тоненьку нитку... килим перфектно сплетений Руками Великого Мистця!.. І враз я зрозуміла Тебе... і Твою силу-віру в Нього. Це Ти... Це Ти відкрив щільно-закриті ворота мого серця, моєї душі... У Тобі я знайшла любов... і Бога!

Ліда Боднар

ГОЛУБ

Не пущу тебе
з моєї хати;
не пущу.
Радість життя,
і серце повне любови
ти мені дала.

Не пущу тебе
з цієї клітки;
не пущу. Не я.
Співи, щебету
і радісні сміхи —
не пущу.

Втікаєш?
Лети! —
Не стримаю летюге
серденько твоє.
Знаю це, знаю я.
Лети.

Але заки полетиш,
підни подивись
на той стіл, що в кутозку стоїть.
Візьми ту картозку
під своє крильцятко. На!
Візьми — це ж моє життя.

Дзвінка

Пригадую Відень...

У важкому і неспокійному сні я почув крики: дивіться — дивіться!... — Відень!»

Я зірвався із мого «приватного» місця на підлозі у проході автобуса, і справді — через вікно заглядало до нас місто. Хати, дерева, церкви, живоплоти... Місто — але все покрите зеленню — море, море зелені!

Я певний, що я не був єдиним прогульковцем, який з виїмковою радістю наближався до Відня. Після рекордових дощів та повені на пластовому таборі в Німеччині — Відень обіцявав нам дах над головою, ліжку, душ і нарешті — сухе чисте вбрання. Це було все, про що я тоді думав. Тоді я ще не знав і не сподівався, що це місто мене незабаром зовсім зачарує...

У мене немає якогось одного блискитливого чи потрясливого спомину з Відня. Є тільки спомини про красу цього незабутнього міста, незвичайно приятних людей та їхній спокійний спосіб життя. Пригадую «бицирк» (квартал), де був наш замок-готель в околиці чудових старих домів із зеленими городами, деревами і квітниками. Пам'ятаю цю одну сердечну і добру віденську душу, яка, коли спитав її про дорогу до одного з багатьох музеїв, мене до нього завела, хоч було очевидно, що їй кудись дуже було спішно.

Може, найкраще пригадую собі час, який я провів у Штадтпарку — у «кафе», слухаючи концертів Моцарта, пісень Шуберта і вальчиків Штравса... Я був захоплений тим повільним темпом мого оточення, де пополудні робочого дня дорослі люди без поспіху, в незвичайно культурній атмосфері проводили своє життя. Вони — як і я тоді — виглядали вдоволені і щасливі.

Під час нашого короткого (закороткого!...) постою у Відні я відвідав багато славних віденських пам'яток: віденську катедру Стефансдом — із славними катакомбами, замок Шенбрун, Гофбург — де так легко можна загубитися, Парлямент, ну і обов'язково, як і всі інші туристи — веселий Пратер. Усі ці місця були для мене дуже цікаві, мені подобалися, і я багато навчився, і напевно, буду про них довго пам'ятати. Але для мене правдивий Відень — це ті вузенькі, закручені вулички, ті маленькі домики, ті чудові парки... Там я знаходив правдивий віденський дух! Блукаючи вуличками міста, я зрозумів, чому тут жило так багато славних композиторів і чому їхні твори, писані у Відні, — це часто най-

кращі. Це не диво, що Моцарт, Бетговен, Шуберт, Гайден, Брукнер та багато інших знайшли у Відні ту атмосферу, яка є потрібна, щоб творити шедеври.

Від моїх наймолодших літ мої батьки розповідали мені багато про Відень і захоплювалися його красою. Я часто слухав одним вухом і не дуже довіряв... Ми, молоді, часто не хочемо нашим батькам вірити! Але тепер я знаю, що вони мали повну рацію, бо для мене Відень — ще кращий!

Але Ви, мої Подруги і Друзі, мені теж напевно не вірите! Ви не вірите, бо ще там не були, — ще не пізнали душі Відня! Добре — не вірте! Я Вам прощаю! Але побудьте один день у Відні — і він Вас переконає — і Вас зачарує...

Пл. розв. Андрій Ярош

3-ій курінь УПЮ-ів

ім. гетьм. Івана Мазепи

Нью-Йорку, США

ЗИМА

Мене радість гекала:

Той сніг, те повітря,

Які ж вони густі!

Далеко...

Я з Тобою біжу,

Зимний вітрець

Нам облизгя румянить.

Ближже...

Дивлюсь, а цей сніг

Раптово став сірим.

Повітря душить у горлі,

Але всеж таки,

Я із Тобою

біжу...

Дивлюсь, а цей сніг

Поволі зникає.

Зникає...

Де Ти?

Ти також зникаєш

Разом із снігом,

Але все будеш

У пам'яті

як сон.

Пл. розв. Ліда Лада

Гурток "Кедрина", 12 Кур. УПЮ-ок

ім. Олени Теліги, Торонто

Їхнім патроном є полк. Євген Коновалець.

Курінь УСП «Чота Крилатих» у 1947 р. перед рейдом, який щорічно влаштовували в річницю смерті патрона куреня, полк. Євгена Коновальця.

Чи знаєте, що у Пласті існує лише два курені, які своїм патроном мають полковника Євгена Коновальця? Хочемо познайомити Вас із ними.

Перший — це курінь старших пластунів і сеньйорів «Чота Крилатих». Цей курінь засновано ще в часах перебування українців у переселенчих таборах у Німеччині. В Авгсбурзі, старовинному місті, був великий переселенчий табір і велика пластова станиця. В ньому в 1946 році група старших пластунів створила окремий курінь, беручи за основу своєї побудови і звичаїв цікаву пригодницьку книжку Юри Шкрумеляка про Січових Стрільців «Чота Крилатих». У книжці описується створення чоти стрільців, які мали прізвиська птах, тобто були там: Ворон, Крук, Сокіл, Суп, Сорока, Рибалка (є така птах), Курочка, Дятель, Чайка та інші. Цікаві пригоди пережила ця «Чота Крилатих» і варто цю книжку прочитати. Членами пластового куреня «Чота Крилатих» були молоді хлопці, які в більшості були членами Організації Українських Націоналістів. Деякі з них були вже в рядах УПА, три з них уже з Авгсбургу повернулися в Україну в підпілля. Тому і постать полковника Євгена Коновальця — великого патріота і провідника націоналістів — була для них найкращим зразком, і тому вибрали вони його своїм Патроном.

21-ий Курінь УПУ-ів ім. Євгена Коновальця з Нью-Йорку на «Вовчій Тропі» 1968 р.

Другий курінь ім. Євгена Коновальця — 21 Курінь Юнаків у Нью-Йорку. Але він досить тісно пов'язаний з першим куренем, бо ініціатором його і першим зв'язковим був член «Чоти Крилатих» — пл. сен. Микола Василик. Він то в 1955 р. дав почин до створення Підг. Куреня ім. Євгена Коновальця, а курінь «Чота Крилатих» опікувався 21-им Куренем, тобто зв'язковими і впорядниками куреня були члени «Чоти Крилатих». 21 січня 1968 року відбулося урочисте посвячення курінного прапору. На цю святкову подію наспіло до Куреня багато побажань, а між ними одне з перших — від ВШ Пані Ольги Коновалець, Дружини пол. Євгена Коновальця.

Харунжі 21-го Куреня УПУ-ів ім. Євгена Коновальця в січні 1968 р. в часі посвячення курінного прапора.

Ось воно: «Дорогі Юнаки! Широ вітаю Вас із далекої Італії в день посвячення прапору Вашого куреня, що вибрав собі патроном мого Покійного Мужа. Приглядаючись уперше українській пластовій молоді в часі Світового Конгресу Вільних Українців у Медісон Сквер Гарден та її дисциплінованим відділам, я вірю, що Ви є гідні носити цей прапор, і що Ви будете старатися у майбутньому завжди служити Україні в ім'я пам'яті Тих, які ставили її на першому місці у своєму житті та його для Неї віддали.

З найкращими побажаннями для Вас усіх
Ольга Коновалець».

21-ий Курінь здобув перші місця і чаші в загальному точуванні на окружних Святах Весни 1965 і 1968 р., а також перше місце в «Листопадовій Олімпіаді» 1960 р.

Зв'язковими куреня були: М. Василик, А. Навроцький, В. Свинтух, М. Ходоба, Т. Триш, Б. Крамарчук, О. Ключас, сл. п. Ю. Сулжинський, В. Стефанишин, М. Сітницький і М. Юзенів (дотепер). У Курені в цьому році є такі гуртки: «Лев», «Кондор», «Кобри» і «Орел». Курінним є пл. розв. Микола Бродин.

Л. Ю.

Опитування щодо читання книжок відбулося серед юнацтва Пластової Станиці в Нью-Йорку. Ось відповіді трьох пластових підлітків:

Пл. розв. Марта Зелік, 14 і 1/2 року, членка 2 К УПЮ-ок ім. Лесі Українки: «Остання книжка, яку я прочитала — це збірка молодечої творчості п. н. «Контрасти» — видання бібліотеки «Юнак», Англійською мовою я прочитала: «1984» — Джорджа Орвела».

Пл. уч. Левко Івашків, 12 років, член 21 К. УПЮ-ів ім. Євгена Коновальця: «Я саме скінчив читати цікаву книжку В. Радзкевича — «Ніч проминула» та «Граф з Монте Крісто» — Александра Дюма».

Пл. уч. Леся Гной, 12 років, членка 12 К. УПЮ-ок ім. О. Пчілки: «Кілька днів тому я скінчила «Тараса Бульбу» — М. Гоголя і вже розпочала «Перед зривом» — А. Чайковського. Одночасно я читаю, як лектуру до школи: «The House of the Seven Gables» — N. Hawthorne.»

ТРЕТІЙ КОНКУРС С.У.Ж. КАНАДИ НА ТВОРЧІСТЬ МОЛОДИХ

Управа Спілки Українських Журналістів Канади проголошує оцим ТРЕТІЙ КОНКУРС на літературну і журналістичну творчість молодих авторів, яких твори друкувалися українською мовою на сторінках українських часописів чи журналів або були видані окремими виданнями у вільному світі в 1969 і 1970 роках.

У конкурсі можуть брати участь молоді автори до 25-го року життя або до віку закінчення університетських студій.

Конкурс молоді творчості за 1969 і 1970 роки буде проведено за такими правилами.

1. Кожна Редакція українського часопису або журналу у вільному світі надсилає на конкурс найбільше три, вибрані нею, твори молодих авторів у формі вирізків із сторінок своєї публікації (статті, репортажі, літературні прозові або поетичні твори, спомини, нариси і т. п.). До уваги береться тільки твори друковані в даному часописі чи журналі, або видані окремими виданнями в 1969 і 1970 роках.

2. Молоді автори можуть теж особисто надсилати на конкурс свої твори, які були друковані в часописах чи журналах, або були видані окремими виданнями в 1969 і 1970 роках.

3. Жюрі, покликане Управою Спілки Українських Журналістів Канади, вибере з-поміж надісланих на конкурс творів найкращі твори з ділянки журналістики, літературної прози і поезії та визначить нагороди. Жюрі матиме право встановити класифікацію і кількість нагород відповідно до надісланого конкурсowego матеріалу.

4. Спілка Українських Журналістів Канади призначає від себе наступні премії для авторів нагороджених творів: 1-ша — \$50.00, 2-га — \$30.00, 3-тя — \$20.00. Одночасно закликаємо українське громадянство збільшити цей фонд конкурсних премій добровільними пожертвами на ту ціль.

5. Реченець для надсилання конкурсних творів кінчиться 30 червня 1971 року.

6. Управа СУЖ Канади влаштовує восени цього року вечір нагороджених і вирізнених молодих авторів.

Управа СУЖ Канади просить Редакції українських часописів та журналів і окремих молодих авторів негайно надсилати конкурсні твори. Імена авторів і назви часописів, що надсилають твори на конкурс, треба подавати в окремому заклеєному конверті, позначеному гаслом, яким треба позначити також конкурсний твір. Конкурсну пошту спрямовувати на адресу:

ASSOCIATION OF UKRAINIAN JOURNALISTS
140 Bathurst Street, Toronto 2-B, Ontario, Canada

У П Р А В А
СПІЛКИ УКРАЇНСЬКИХ ЖУРНАЛІСТІВ
КАНАДИ

Вас чекає Менор Джуніор Коледж!

Юначки! Хочемо розповісти вам про одну школу у місті Дженкінтаун, Па, США, біля американського міста Філадельфії. Хоч може дивно це звучить для вас, але ця висока американська дворічна школа для дівчат є також високою українською школою, справжнім каледжем! Якщо ви закінчуєте «гайскул» у США, Канаді або іншій країні, і маєте добру поведінку та бажаєте придати фах у рідному українському оточенні, то потелефонуйте до Менор Джуніор Каледжу: (215) 885-2360. Говоріть по-українському або по-англійському. Каледж створили і ним провадять українські католицькі Сестри Чину св. Василя Великого (ЧСВВ), дирекцією каледжу керує д-р Мати Ольга, викладають Сестри з вищими науковими званнями та запрошені професори.

У каплиці каледжу

У Менор Джуніор Каледжі навчання триває 2 роки. Після того хто забажає працювати, то дістане добре оплачувану працю високого розряду секретарки при лікарях, бібліотеках, торговельних фірмах тощо. Така секретарка вміє володіти всіма модерними бюровими машинами, знає писання на машині і стенографію, володіє кількома мовами, має вищу освіту, а тому й кра-

ще місце та вищу платню. Можна також, закінчивши 2 роки, іти далі студіювати вже на третьому курсі університету. Коли до каледжу доїздити лише на навчання, це найкраще робити із Філадельфії, то за 2 роки треба заплатити лише 2.500 дол., а коли там жити, харчуватись і вчитись, то разом за 2 роки коштує 5.000 дол. Це досить багато, але це оплачується найбільше тим, які хочуть іти на відповідну працю за 2 роки студій.

Будинки в каледжі великі, модерні, гарні; лабораторії обладнані якнайкраще (одну з них, для вивчення мов — англійської, французької, української, еспанської, — яку виберете, бачите на фото). Гуртожиток — «дорміторій» для дівчат дуже зручний і вигідний. Спортова зала — це цілий палац. Хто належить до католицького віровизнання, то до його послуг є гарна каплиця (частину її бачите на фото), але до Менор Джуніор Каледжу приймають дівчат усіх віровизнань і національностей.

Дирекція каледжу особливо вітає радо українських дівчат-студенток. При каледжі працює Український Клюб, що має тепер тільки 20 студенток, а проте вони виступають перед усіма студентками з мистецькими українськими точками (навчає їх проф. Михайло Длябога). Українки бажають, щоб їх було більше, а американські та інші студентки прохають, щоб українки давали свої концерти, бо люблять наші пісні, танці, українську музику. Одна студентка з Японії, хоч не мусіла (бо ніхто не мусить, коли не бажає), добровільно вивчила українську мову, за яку дають кредити так, як і за всі інші предмети, — бо вона полюбила українську мову і культуру. Вона є журналісткою в Японії і тепер прихильно пише про змагання українського народу до державної незалежності.

У каледжі є студентки-українки не лише із США, Канади, але є також із Аргентини і Венесуелі. Усі живуть дружно, співпрацюють, та їх замало, щоб у стінах цієї високої американської школи дійсно плекати і розвивати нашу рідну українську культуру.

Вивчають мови

Ось чому цей репортаж названо: «Вас чекає Менор Джуніор Каледж»! Там вас дійсно чекає цікаве навчання, багатогранна культурна і спортивна діяльність, моральне життя і підготовка до дальшого навчання чи праці, із збереженням знань української мови, культури і традицій не тільки для завітрянських студенток, але й для їхніх дітей у майбутніх родинках.

М. Ст.

Від Редакції «Юнака»: Подасмо для зацікавлених пластунок та батьків адресу, на яку писати про докладні інформації, по-українському чи по-англійському, або іншою мовою:

Manor Junior College
Fox Chase Road
Jenkintown, Pa. 19046. U.S.A.

ЧИ ЗНАЄТЕ, ЩО:

У США Є АЖ ВІСІМ ОДЕС?

У списку місцевостей США є вісім міст і містечок, які звуться «Одесса» (через два «с»), а саме у стейтах: Делавер, Флорида, Міннесота, Мизурі, Небраска, Нью-Йорк, Тексас і Вашингтон.

На жаль, досі ніхто з наших дослідників українського минулого у США не поцікавився, якої національності були перші поселенці цих міст і хто, коли та чому ці поселення назвав «Одеса».

У ЧОРНОМУ МОРІ ПОЛЮЮТЬ НА ДЕЛЬФІНІВ

У Чорному морі живе кілька видів дельфінів. Найбільше поширений «дельфін-білобочка», що сягає до 2 метрів довжини і важить до 70 кілограмів. З одного дельфіна витоплюють до 40 кілограмів товщу, що йде на ліки, на мастила для точних механізмів тощо; із шкіри дельфінів виробляють першокласне взуття. Дельфіни у Чорному морі плавають табунами, по декілька тисяч штук.

Іх виловлюють з допомогою сіток, довжиною до 700 метрів. Дельфін-саміця щоліта народжує лише одну дитину, тому полювання на цю тварину обмежене.

У КРИМУ ВІДКРИТО ВЕЛЕТЕНСЬКУ ПЕЧЕРУ

«Найглибшу в Україні печеру відкрила група Феодосійського туристичного клубу «Кара-Даг», сказано у «Культурі і Житті» із 16 серпня: Її глибина 281 метр, довжина основного входу — 774 метри». Вхід у печеру виявили випадково біля озер-близнят Гіз-гель у Криму. Ця печера

є підземною поточиною висохлої річки, де все закам'яніло в білому гарному вапняку: скам'яніли водоспади, силиви, великі мушлі, один сталакит нагадує високу жіночу постать у біло-кремовому вбранні. Відкривачі назвали ту печеру «Солдатською», як сказано в пресі, «на честь советських воїнів». Донині про печеру знали раніше хіба старі господарі Криму, татари, жадний советський солдат там не бував.

КУПІТЬ СОБІ

збірку творчості молодих (поезія, проза, музика і графіка), що появилася під редакцією пл. сен. Лариси Залеської-Онишкевич як 1-ше число бібліотеки «Юнака» під назвою

КОНТРАСТИ

150 сторінок — ціна: \$3.50

Хто з передплатників «Юнака» не має ще цього цікавого видання молодих авторів, може замовити його, пересилаючи належність \$3.50 на адресу:

Mrs. Olha Kuzmowycz
221 Fire Island Ave.
Babylon, L. I. N. Y., 11702 USA

ЩО ДУМАЮТЬ КОМЕНДАНТИ ПРО ЮНАЦЬКІ ТАБОРИ?

Взимку цього року відбулася на терені США велика таборова нарада, зорганізована Крайовою Таборовою Комісією під проводом пл. сен. З. Корчинського, у якій узяли участь коменданти літніх таборів 1970 р.

У часі наради і перегляду цілої широкої таборової акції, проведено також панель, у якому взяли участь переважно молоді коменданти з рядів старшого пластуства. Усі вони підкресливали потребу і бажання юнацтва відбувати табори насправді у зустрічі із природою і з більшою можливістю фізичної заправи та самовистачальності.

Члени редколегії «Юнака» використали цю нараду, щоб поставити деяким із комендантів низку питань на тему їхнього досвіду і їхніх поглядів на систему юнацького таборування і добору та вишколу членів булав. Цікаві відповіді цих комендантів подамо у формі інтерв'ю, як його проводили пл. сен. О. Юзенів і ст. пл. У. Близнак.

Ст. пл. Богдан ГАНУШЕВСЬКИЙ, «Чорноморець». Студіює вступні теологічні науки в Колегії Св. Василя Великого у Стемфорді.

Чи ви пробували увести в табір щось нового і чи це вам удалося?

Комендант і вся булава були молоді і добирались за домовленням. Велику увагу клали на характер членів булави та ставили до себе великі вимоги, у першу чергу щодо вживання тільки української мови. Це дало успіх.

Що думаєте про виховників з «ЛШ»?

Усі випускники «ЛШ» дуже добрі до практичного пластування, але як виховники — то це вже залежить від поодиноких осіб.

Що спонукало вас, такого молодого, взяти на себе такий відповідальний пост?

Обставини — бракувало коменданта, а були зголошені учасники табору і багато членів до булави. Відчував обов'язок. Знав, що від моєї згоди залежить проведення табору.

Пл. сен. Люба КРУПА, членка Куреня УПСок «Перші Стежі». Студіювала мови. Тепер є зв'язковою і кошовою у Трентоні. Коменданткою була 4 рази, останню в 1970 р. — коменданткою «Стежок Культури».

Чи ви пробували увести у ваш табір щось зовсім нового, іншого і чи вам це вдалося?

Я пробувала завести вживання таборової бібліотеки. Успіх частинний. На жаль, наша молодь з малими виїмками «боїться української книжки». Але збірки поезій, журнали, а головне «Юнак» мали найбільший попит. Це відноситься до виховно-вишкільного табору; очевидно «Стежки Культури» ставляться до бібліотеки з більшим ентузіазмом. На загал, це був корисний експеримент.

Чи вдалося вам утримати в таборі виключно лише українську мову, а коли так, то яким способом?

На жаль — ні. Для утримання виключно української розмовної мови потрібно духової самодисципліни і міцної волі. На жаль, пластунок з такими прикметами у нас небагато. Більшість грішить лінівством. Хоча знають мову, але часто виключно з лінівства переходять на англійську або мішану.

Чи в таборах повинно бути вечорами якесь пів-зорганізоване дозвілля; чи відповідне місце для відпруження членів булави і виховників?

Це потрібне. Про таке дозвілля повинні подбати коменданти таборів, точно узгоднюючи час, форму і частоту такого зорганізованого дозвілля. Воно може бути у формі таборової вечірки, яка вже набрала права громадянства, вогника для членів булави, спільної прогулянки тощо. Зате не повинно бути поїздок до міста після нічної тиші, поїздок до барів на пиво. Ними не слід заколочувати спокою нічної тиші на таборі, вони не повинні затягатися після півночі.

Чи в сьогоднішній системі рамового порядку дня є досить часу для юначок на їхню особисту гігієну, чи треба б дати більше на це часу?

Це все залежить від можливостей і устаткування осель, а також від навичок поодиноких юначок. Декому навіть багато часу не вистане для утримання особистої чистоти і порядку. При тому хочу

зазначити, що частою перешкодою для шатрового ладу є те, що юначки привозять із собою абсолютно забагато речей. Це тільки утруднює їм утримання порядку.

Ст. пл. Орест **БАРАНЬКИЙ** студіює журналістику при Леман Коледжі вже третій рік. Старається про членство в Курені УСП-ів "Бурлаки". Тепер є осередковим УСП-ів в Йонкерсі. Був комендантом пл. табору в Клівленді в 1969 р. та на "Новому Соколі" в 1970 р.

Чи думаєте, що в таборах повинно бути вечорами якесь організоване дозвілля чи відповідне місце для зустрічей, призначене для відпруження членів булави і виховників? Хто повинен про це подбати?

Думаю, що було б дуже корисним мати якусь привітну кімнату, де виховники могли б сходитися і бути свободними. Напевно це б спричинилося і до виявів творчості. ОТК даного табору повинна про це подбати.

Що думаєте про виховників із «ЛШ»? Чи вони справді добрі виховники, чи лише провідники?

Виховники з «ЛШ» переважно багато вищого калібру, як інші. Дуже важливо, щоб вони мали можливість вести свою програму так, як їх учили в «ЛШ». Немає нічого гіршого як «роздрібнене провідництво», напр., коли є комендант табору, а також якийсь комендант всіх таборів на оселі і рівночасно адміністратор. Така ситуація дуже негативно впливає на виховників і передається таборовикам. В останніх роках випусники «ЛШ» є слабші, як були колись. Беручи 10% найкращих абсолювентів з даного року, то кожний є добрий провідник і дуже добрий інструктор.

Що спонукало саме вас — молодих пластунів — узяти на себе такий пост і відповідальність?

Сама ідея Пласту і того, що Пласт повинен дати, спонукало багатьох із нас до цієї роботи, а також почування, що ми маємо краще, ближче зрозуміння ситуації молодого юнака. Бо це таке важливе!

**Чи Ви вже
вирівняли
передплату?**

6.00 ДОЛ.

Ст. пл. Василь **ЛОНЧИНА**, "Лісовий Чорт". Студіює біологію на Університеті в Дітройті. Думає іти на медичні студії на черговий рік. Два роки був зв'язковим 13-го Куреня УПУ-ів у Дітройті, а тепер упорядником гуртка "Гугр". Закінчив з успіхом Лісову Школу в 1964 р. Досі був комендантом 4 сталих таборів і 1 мандрівного.

Яка кількість юнаків є найкраща для успішного табору?

Для звичайного табору — це 40 до 60 учасників, для літунсько-морського — найбільше 24.

Чи ви проводили на своєму таборі теренові ігри із цікавою тематикою, чи тільки теренові марші?

Так, я проводив цікаві теренові ігри, уживаючи в них модерну комунікацію шифру та всі засоби, про які юнак учився до проб.

Що думаєте про виховників із «ЛШ»? Чи вони справді добрі виховники чи лише провідники?

Це залежить від окремої особи. На загал, вважаю, що крім «ЛШ» їм ще потрібно заправи — практики.

Яка можливість стоїть перед морсько-літунськими таборами?

Уважаю, що літунсько-морські табори є konieczні для зацікавлення старшого юнацтва. Треба поширювати цю ділянку у станицях. На перешкоді успіху в цій ділянці стоїть характер української людини, яка ще не є готова зробити кроку вперед, а вагається. А також бракує нам кваліфікованих інструкторів. Великим затримом є страх перед можливостями нещасливого випадку.

ХТО ЗРОБИТЬ ДОБРЕ ДІЛО?

● Прохасмо наших передплатників і читачів надсилати до нашої адміністрації пожертви на дарункові передплати.

Адміністрація

Пл. сен. Ярослав ЛУЧКАНЬ, "Чорноморець". Працює, як інженер у фірмі, яка виготовляє частини для літаків і кораблів на Місяць. Член ГПРади, голова ОТК "Бобрівка", референт спеціалізаційного пластування, упорядник юнацького гуртка "Тигри" в Гартфордї. Був комендантом табору УПЮ в 1961, 1962, 1963 рр., комендантом літунсько-морських таборів в роках 1964, 1965 і 1969.

Чи думаєте, що в таборах повинно бути вечорами якесь зорганізоване дозвілля чи відповідне місце для зустрічей, призначене для відпруження членів булав і виховників? Хто повинен про це подбати?

Визначений час дозвілля для булав впливає позитивно на мораль її членів. Важливе однак, щоб кожний здавав собі справу зі своїх обов'язків як член булав. Він повинен бути приготований на гутірки

та зайняття, але він повинен бути відпочатий, щоб міг свої завдання добре провадити, а перш за все повинен так поводитися, щоб давати добрий приклад юнакам. Тому його дозвілля повинно бути таке, щоб вище згадані обов'язки не були занедбані. Добре мати спільні години дозвілля (н. пр. вогники), щоб члени булав могли краще із собою ізжитися або з членами інших булав таборів сусідніх. Але завжди комендант мусить знати про таке дозвілля, як також мусить знати, де знаходиться кожний член його булав.

Чи цьогорічний табір дав вам задоволення і що спонукало вас узяти цей відповідальний пост?

Табір, який я провадив цього року на «Писаному Камені», був одним з найкращих, що я їх досі провадив. Я взяв на себе цю відповідальність тому, що я думаю, що табори це дуже важливий засіб виховання у Пласті, і я хотів би якимось способом допомогти в цьому.

Чи в таборах слід приміщувати юнацтво за місцевостями чи в якийсь інший спосіб?

Юнаків треба уперше чергу розділювати за пробами. Тоді в поодиноких групах ділити не за місцевостями, щоб не творилися т. зв. «кліки» і щоб юнаки мали змогу ізжитися та заізнатися з друзями з інших місцевостей.

Чи юнацтво повинно приїжджати на «готовий» табір із поставленими шатрами для них — чи мають це робити самі?

Юнаки повинні самі поставити табір «на ноги». Це вчить їх зарадности. Але шатра і виряд повинні бути приготовані та все в доброму стані. Тоді праця піде швидко і одного дня приїзду юнаки можуть розтаборитися.

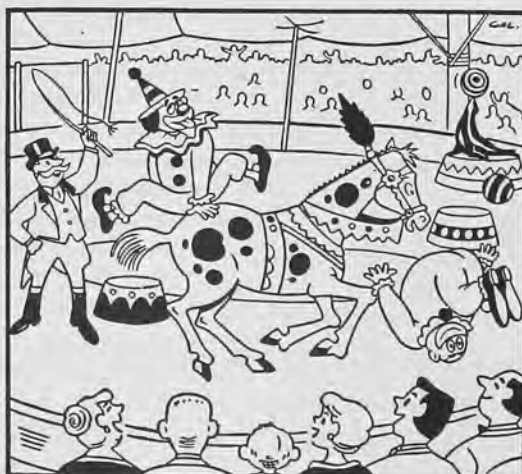
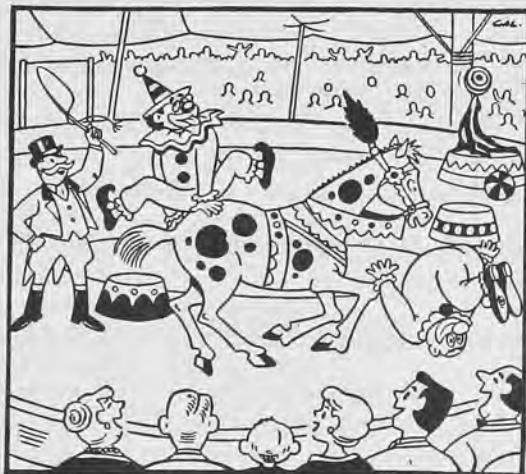

ЧИ ВИ СПОСТЕРЕЖЛИВІ?

Віднайдіть різниці між одним і другим образком!

Друзі і Подруги! Придивіться добре шим двом образкам і найдіть на них 20 різниць! Шукайте терпеливо, поки їх не знайдете! Бжаємо успіху!

Розгадка цієї цікавої рисункової загадки під назвою "Чи ви спостережливі?" надрукована в цьому числі на сторінці 28-ій.

ДЕ І ЯК БУДЕ ТАБОРУВАТИ ЮНАЦТВО США І КАНАДИ ВЛІТКУ 1971 РОКУ?

У цьому травневому числі нашого журналу, якого зміст присвячуємо у першу чергу таборуванню, хочемо подати нашим читачам реченці та місце юнацьких таборів у США і Канаді так, як нам подали Крайові Пластові Старшини.

КАНАДА

1. У місяці липні в усіх станицях відбуватимуться курінні юнацькі табори. Інформації — у поодиноких станицях.

2. Вишкільний табір для старшого юнацтва для здобуття третьої юнацької проби з усієї Канади відбудеться від 13 до 28 липня у Квебеку. Організують його Референти УПЮ-ок і УПЮ-ів у КПС, і до них треба звертатися по інформації.

3. Спеціалізаційний спортивний табір для членів Пластової Станиці в Торонті на «Пластовій Січі» б. Грефтоу від 14 до 28 серпня.

4. Спеціалізаційний гірський табір для УПЮ-ів у Національному Парку Бенф на Заході Канади у часі від 14 — 25-го серпня. Організує Пластова Станиця в Едмонтоні, але до участі запрошені юнаки Вінніпегу та інші зацікавлені.

5. Спеціалізаційний гірський табір для УПЮ-ок у Національному Парку Бенф від 14 — 25-го серпня. Організує Пластова Станиця в Едмонтоні, але до участі запрошені юначки з Вінніпегу та інші.

Увага! Для інформації подаємо також, що в Скелястих Горах відбудеться вишкільний табір для старшого пластуництва від 18-го року життя вгору, для підготовки членів альпіністичної експедиції в горах Юкону (Північна Канада) в 1972 р. Організатор пл. сен. Ярослав Росляк з Едмонтону і до нього треба звертатися по всі інформації.

Mr. Yaroslav Roslak
14204 — 54 Ave.,
R. R. 3 Comp. 64
Edmonton 71, Alta

США

1. Окружні виховні табори:

1. Окружні виховні табори:

а. **Бобрівка:** для юнаків і юначок у часі від 3 — 20 липня.

б. **Вовча Тропа:** для юнаків і юначок у часі від 3 — 24 липня та у часі від 24 липня — 14-го серпня.

На цих таборах будуть zorganizовані окремі підтабори для старшого юнацтва з підготовкою до 3-ої юнацької проби.

в. **Новий Сокіл:** для юнаків і юначок у часі від 3 — 24 липня.

г. **Писаний Камінь:** для юнаків і юначок у

часі від 3 — 25 липня.

г. **Зелений Яр:** для юнаків і юначок лише до 14 років (прихильники/ці і учасники/ці) у часі від 27-го червня до 10-го липня.

д. **Чикаго** (Висконсин) для юначок від 27-го червня до 17-го липня і для юнаків від 18-го липня — 7-го серпня.

2. **Спеціалізаційні табори:**

а. Спеціалізаційний «Піонерський табір» на Вовчій Тропі у часі від 11 — 24-го липня, призначений лише для розвідувачів, кількість учасників обмежена до 16 юнаків.

б. Спеціалізаційний «Природознавчий табір» на Вовчій Тропі у часі від 14 — 21 серпня, призначений лише для пластунів розвідувачів, кількість учасників обмежена до 10 юнаків.

в. Морсько-літунський табір для старших юначок і юнаків та для старших пластунок і пластунів на озері «Тиха вода» в Адірондак в часі від 14 — 28-го серпня. Організатори 25-тий і 10-тий курені УСП і УПС «Чорноморці» та 16-тий Курінь УСП-ок «Чорноморські Хвилі».

г. Спеціалізаційний високогірський табір у горах Колорадо для старших юнаків і старших пластунів від 31-го липня до 15 серпня.

Організатори курені УСП і УПС «Бурлаки». За інформаціями звертатися до організатора пл. сен. Ігоря Короля, Бурл.

Mr. Ihor Korol
3636 Devonshire Rd.
Detroit, Mich. 48224
USA

3. **Вишколи:**

а. Таборовий вишкіл для новацьких виховників і виховниць (2-га частина) від 26-го червня до 2-го липня на Вовчій Тропі.

б. Вишкіл до 2-го ступеня КПВ новацьких виховниць і виховників у часі від 14 — 26 серпня на Вовчій Тропі.

в. Вишкіл до 2-го ступеня КПВ новацьких виховниць і виховників у часі від 14 — 26 серпня на Новому Соколі.

г. Вишкіл до 2-го ступеня юнацьких виховниць і виховників у часі від 14 — 21 серпня на Вовчій Тропі.

г. «Школа Булавних» — Міжкрайовий вишкіл провідниць таборів УПЮ-ок для юначок-розвідувачок, що закінчили 16 років життя, і для старших пластунок у часі від 26 червня до 10-го липня на східному побережжі США.

д. «Лісова Школа» — Міжкрайовий вишкіл провідників таборів УПЮ-ів для юнаків розвідувачів, що закінчили 16 років життя, і для старших пластунів у часі від 26-го червня до 10-го липня в горах Кетскіл, біля Гантеру, Н. Й.

ВИСОКОГІРСЬКИЙ ТАБІР ВЛІТКУ 1971 Р.

Ідея високогірського табору для старших юнаків і молодших членів УСП постала в мене після розмови з учасниками успішної пластової мандрівки у Скелястих Горах Канади влітку 1966 року. Знаючи про успіхи дотеперішніх морських, летунських, лещетарських та мандрівних водних і суходільних таборів, не було в мене сумніву, що високогірський табір повинен бути однією з ділянок пластування для юнаків.

У моїх плянах від початку я був певний, що коли проведення такого табору є можливе на терені Америки, то курінь "Бурлаки" цим повинен зайнятися, бо вони були піонерами мандрівних таборів різних родів, так в Європі як в Америці. Їхньою спеціальністю від початку існування було високогірське і лещетарське мандрівництво і тільки через географічні обставини у східній частині Америки "Бурлаки" стали активними в ділянці водних мандрівних таборів. Тепер могли б вони знову піти з юнаками в гори.

Спершу важко було мені скристалізувати спосіб організації і проведення такого табору, а перешкоди здавалися неможливими до подолання. Щойно після придбання потрібної літератури, нав'язання контакту зі станичним проводом у Денвері, проведених вакаціях у горах Нової Англії, а особливо в часі гірських мандрівок у Кольорадо, почав у мене ясно формуватися плян такого табору.

При вступному плануванні виринули три передумовини потрібні для успішного проведення високогірського табору: досвідчені і компетентні у цій ділянці члени бурави, транспорт до місця табору і спеціальний альпіністичний виряд. Проблема бурави не було важко розв'язати, бо поруч старших "Бурлак", які пройшли всі частини Альп, є також молодші, що мали вже нагоду мандрувати в горах Америки і Канади, та з охотою погодилися взяти участь у таборі. Для перевезення учасників, таборового виряду і харчів зі Сходу до Кольорадо треба було зважитися на транспорт автами. Це, мимомовно більшої витрати часу, дасть більшу свободу рухів таборі та змогу утримати приступну для учасників таборову оплату. Транспорт потягом чи літаком збільшив би таборі витрати до астрономічної суми. Організація транспорту буде проведена в той спосіб, що кожний член бурави перевезе відповідну кількість учасників своїм автом. Проблема забезпечення табору потрібним альпіністичним вирядом як от — ливни, джагани до льоду, гаки до скал треба буде розв'язати закупленням цих речей, бо ніхто з приватних осіб цього не має, а кошти визичення у skleпах є зависокі. Не зважаючи на це, що всі ці речі будуть закуплені в Європі, на це піде велика частина таборового бюджету.

Головною ціллю табору буде запізнати учасників з гірською мандрівкою, дати підставовий вишкіл з альпіністики в теорії і практиці та поштовх до дальшого плекання цього спорту.

На терен дво-тижневого табору вибрано Rocky

На світлині Національний Парк в Кольорадо. Тут відбудеться з початком серпня 2-тижневий високогірський пластовий табір.

Mountain National Park у Кольорадо, де на висоті 8,600 стіп у Glacier Basin, буде зложений сталий табір, як вихідна база для мандрівок в околичні гори. Теоретичний вишкіл проведеться з учасниками у пластових осередках та на нічлігах у часі подорожі до Кольорадо. Практичні вправи плянується на початок табору в безпосередній околиці вихідної бази, де учасники зможуть навчитися способів забезпечування ливною при виході на стрімкі скелі, закріплювання гаків у скелях, спускання при помочі ливни зі скелястих стін, як також познайомляться із технікою мандрівки на ледняках і снігових узбіччях. Після цього учасники будуть поділені на малі групи по шість осіб, кожна під проводом одного члена бурави. Ці групи будуть ходити окремо в гори на дво- і три-денні прогулянки.

Пляновані є теж виходи на дванадцять важливіших вершків цієї частини Кольорадо, які сягають від 11,000 до 14,000 стіп. Програма табору передбачає мандрівки майже кожного дня і вимагатиме від учасників багато витривалості та інтенсивної фізичної заправи.

Для різноманітності є передбачена участь табору у природознавчих і орієнтаційних гутірках, що їх переведитиме персонал парку, відвідини гірського містечка Estes Park, гірська прогулянка кінями, відвідини літунської академії в Colorado Springs і, можливо, відвідини пластової станиці в Денвер.

Виконання такої широкої програми є залежне від погоди та справності учасників табору. Незалежно, однак, від того, наскільки її буде можна зреалізувати, я певний, що цей табір повинен залишитись у пам'яті його учасників.

Він повинен не тільки зблизити їх у тривкій дружбі пережитих вражень і зусиль, але також бути поштовхом до дальшої праці на порозі їхнього пластування в УСП.

ВОДНО-ЛІТУНСЬКИЙ ТАБІР

для старших юнаків та юначок

14 — 28 серпня 1971

Цього року знову відбудеться в горах Адірондак, на озері "Стілвотер", спеціалізаційний табір, що його організує Чорноморська Рада.

Програма табору буде складатися із таких занять: відтрильництво, канойкарство, водне рятівництво, водолаження, водне лежцетарство, теоритичний і практичний лет, навігація, екологія озер, метеорологія, зоряна навігація і риболовство, як й звичайні пластові розваги, спів і ватра.

Цьогорічний провід складається з пластунів-науківців, які мають знання з різних ділянок та фахів, та котрі безпечно переводили вже сім водновишкільних таборів за остані десять років.

Таборова оплата близько 80.00 доларів.

Зголошення посилати на адресу:

Zenon Stakhiv

48 - 30 41 St.

Sunnyside, N. Y. 11104, USA

ПОРІВНЯННЯ

(Про пластові табори в Німеччині)

Влітку 1970-го року відбулася пластова прогулянка до Європи «Летом Скоба у світ», у якій я також був учасником. Ця прогулянка залишила в мене багато гарних вражень, і при цій мандрівці я мав нагоду хоча поверховно запізнатись із життям українських пластунів у Німеччині.

Українських пластунів з Німеччини ми стрінули в пластовому таборі в Кенігсдорфі, де ми таборували разом з ними три дні. У тому часі, коли ми там перебували, я мав нагоду познайомитись із життям у пластовому таборі в Кенігсдорфі, і тепер можу його порівняти з нашими таборами тут, в Америці.

Пластовий табір у Кенігсдорфі є розташований в дуже гарній околиці над рікою Ізар, а через сам табір пропливає невеликий потічок. Усі учасники табору: провід, юнаки і новаки живуть виключно в шатрах тому, що в таборі нема жадних будинків. У таборі нема умивальок і пластуни миються в потічку. Воду до варення і пиття беруть прямо з джерела, яке впливає неподалік від кухні. Варення відбувається у великому відкритому шатрі, на кухнях побудованих із цегол і в яких палиться виключно дровами.

Порівнюючи пластовий табір в Німеччині з нашими таборами тут, можна сказати, що він є нерозбудований і таким, на мою думку, пластовий табір повинен бути. Пластові табори в Америці мають забагато вигод міського життя і не виглядають як пластові табори, а радше як відпочинкові оселі. Діти, які їдуть на табори не повинні мати люксусів дому, а повинні навчатися жити в інакших і простіших обставинах.

Пластовий табір в Німеччині влітку 1970 р. Площа таборування юнаків.

Пластовий табір в Німеччині влітку 1970 р. Гутірка в таборі юнаків.

Світлини зробив в часі відвідин таборів пл. сен. Петро Содоль.

Одна проблема, яку я помітив у наших пластових таборах тут і на пластовому таборі в Німеччині, це є проблема української мови. Юнаки й новаки так само як і тут говорять багато чужою мовою. Думав я перед тим, що ця проблема існує тільки тут, в Америці, але тепер бачу, що вона є всюди, де ми є на чужині.

Побачивши це все, я думаю, що ми, пластуни в Америці, повинні взяти приклад від пластунів в Німеччині і зробити наші табори тут простішими і менше розбудованими, де юнаки могли б справді пластовати. А щодо мови — це залежить від пластового проводу, виховників і нас особисто.

Пл. розв. Роман Артимішин
(Допис вирізнений на літературному конкурсі у Філядельфії)

Пл. розв. Володимира Гнатківська.

Кожний пластун чи пластунка повинні бути свідомі того, якими важливими у їхньому житті є періодичні пластові журнали. Може, Ви сприймаєте їх появу як щось, що інакше не може бути. Тоді знайте, що був час, коли юнацтво пластове не мало свого журналу, а саме — в час від 1958 до 1963 року. Одною з важливих причин, чому журнали перестають виходити, є брак грошей на їхнє видання.

Маючи це на увазі, пластові виховники часто заохочують членів Пласту до всяких пластових заробітків на видавничий фонд, до

ПЛАСТУНКИ У США ПІДТРИМУЮТЬ ПЛАСТОВІ ЖУРНАЛИ

Кіш пластунок в Елізабеті зі своєю кошовою, пл. сен. Ольгою Осередчук.

Кіш пластунок в Балтіморі під час відвідин крайової комендантки пластунок, пл. сен. Слави Рубель. Побіч кошова пл. сен. Надя Зінкевич.

особистих та збірних датків на пресфонд пл. журналів.

Крайова комендантка пластунок у США, пл. сен. Слава Рубель, запланувала і провела з кошами пластунок у США — льотерію-розгрук картин наших відомих мистців, і дохід з неї в сумі 2,949.00 дол. передала на видавничі фонди "Готуйсь" і "Юнака". Трьома нагородами були картини: олія Л. Гуцалюка, яку подарував Курінь УПС "Перші Стежі" з Філядельфії, олія Я. Вижницького та дереворит Я. Гніздовського.

Коші пластунок одержали для розпродажу стільки книжечок із

квитками, скільки в них членів, але не всі вив'язалися з обов'язку розпродати їх — однаково. Тільки 4 пластові частини розпродали всі одержані книжечки, а саме: Кіш пластунок у Балтіморі, Кіш пластунок в Елізабеті, Кіш пластунок у Кергонксоні та Гурток юначок-самітниць "Далекі обрії". Прикладом також може бути пл. уч. Володимира Гнатківського з Нью-Йорку, яка сама продала квитків на 50.00 дол.

Льосування відбулося в часі Орликїяди 7 листопада м. р. на "Союзівці". Картини виграли: Л. Гуцалюка — Соня Сенківська, Я. Вижницького — д-р А. Хребтовський, Я. Гніздовського — А. Пришляк. Після виграшу д-р А. Хребтовський із Чикаго передав, як дар на льотерію, 50.00 дол.

Л.

ВЕСЕЛКА

144 Друга Евеню в Нью-Йорку
(в Пластовому Домі)
Tel.: ORegon 4-9576/-79/-98

відкрита щодня від вчасного ранку до пізньої ночі.

- ✦ Зимні і теплі перекуски, сніданки, полуденки ✦ содові води
 - ✦ морозиво ✦ солодощі — теж вибагливі, імпортовані
 - ✦ шкільне і канц. приладдя ✦ українські і чужомовні часописи.
- «Веселка» є улюбленим місцем зустрічей нашої молоді!

ПЛАСТОВІ ТАБОРИ НА “СОКОЛІ” В АВСТРАЛІЇ

Як надійшло літо в Австралії, уже в грудні почалися на цілому терені пластові табори. На “Соколі” біля Мельборну загомоніли сміхи й розмови молодших та старших таборовиків, що швидко почали розкладати табір, який назвали ім. Лесі Українки, щоб у цей спосіб відзначити 100-річчя її народження, що припадає на 1971 рік. Крім цього табору, відбулися ще два табори для старшого юнацтва: один над озером в Ельдон (Вікторія) для старших юначок, а другий — для старших юнаків у Мілтоні (Південна Валія).

Усі учасники табору ім. Лесі Українки на “Соколі” біля Мельборну, 1970/71 р.

Соکیلські табори начисляли цим разом 160 таборовиків, із цього 79 юнацтва. Комендантом цілого табору був пл. сен. Л. Когут — станичний у Вікторії. Провід табору юначок “Досвітні Вогні” очолювала пл. сен. А. Овчаренко, а табору юнаків “Лісовики” — ст. пл. Е. Бучма. Із приємністю треба підкреслити, що і в цьому році булави таборів склалися майже повністю із молодих, ідейних пластунів і пластунок.

Життя в таборі йшло жвавим пластовим кроком, і відразу з початку таборування юнацтво вирушило на цілонічний тереновий марш. Уранці повернулися на

Провід табору ім. Лесі Українки на “Соколі” біля Мельборну, 1970/1971 р. Зліва на право стоять: ст. пл. А. Овчаренко, ст. пл. Е. Бучма, ст. пл. М. Стельмахів, ст. пл. М. Семків, пл. сен. Л. Когут — комендант. Клячуть зліва ст. пл. Р. Жилан, пл. сен. О. Тарнавська, ст. пл. В. Вишньовський.

“Сокіл” дуже й дуже втомлені... а що в міжчасі з ними діялося, подає ось Вам юначка, Дарка Федевич.

Нас, юнацтво, післали на нічний тереновий біг. Вибрали провідників для вісім груп, у кожній групі було нас вісім хлопців і дівчат. Я була у третій групі, і ми вирушили в 11.15 ночі. Зорі освічували нам дорогу, і ми навіть не зауважили, як пройшли вже довгий шмат дороги. Авта переїжджали коло нас і ми втікали в ліс у різних напрямках. Ішли ми довго і нарешті дійшли до братчика Михайла, який сказав нам знайти листа, у якому було написано, що ворог є дві милі напереді. Ми пішли далі і ворог напав на нас, зловивши одну юначку. Як дійшли до пункту, де була перша, друга, і четверта група, ми могли відпочити, поспати. Пізніше ми мали дократися до весі. П'ятеро із нас почали бігти через траву, але, на жаль, зловили нас. Тоді ми мусіли витягати колючки, які поналазили до скарпеток. Як уже всіх із “ворожої” дружини половили, ми вернулись до табору. При кінці дороги ми швидко бігли, щоб побити рекорд. Хоча ми втомилася, але всі були дуже задоволені з нічного бігу.

Першуня Орликіяди — члени гуртка “Барвінок” з Гленрой, Вікторія. Зліва: Анна Бучма, Ріта Філонюк, Христина Шмирко.

Першунами таборової Орликіяди стали юначки гуртка “Барвінок” — Анна Бучма, Ріта Філонюк і Христина Шмирко, які дуже завзято змагалися за перші місця. Першунами у пластовій поставі і зарадності були юначки: Галя Штинда, Ірина Цабанюк та юнак Петро Ковальський.

Із таборових зайнять треба відмітити зокрема триденну прогулянку, яка відбулася, не зважаючи на рясний дощ, що майже не переставав падати. Ця прогулянка навчила наших 70 мандрівників на практиці, як треба будувати непромокальні шаласи і як варити, щоб не “вмирати з голоду”. А проте, хоча болото доходило до кісточок мандрівників і дощ мочив їх до останньої “нитки”, вони маршували жваво зі співом на устах і завзято здобували нові юнацькі вмілості (усіх разом здобули вони їх аж 114!).

Здається, що ця триденна прогулянка залишиться

довго приємним спомином для наших молодших і старших мандрівників. Ось що пише про неї юначка Оріся Опар:

Збудилась я до музичного капотіння густого дощу по шатру. Не знаючи, котра вже година, я знову поклатася і думала про прогулянку, але не на довго. За кілька хвилин з'явилася сестричка поміж шатровими фляпами і збудила нас, сказала вбиратися на молитву.

Юнацтво під час триденної прогулянки.

“Прогулянки не буде”,... загуділо в шатрі, але, одягнувшись, ми почали звивати мішки до снання в надії, що випогодиться і підемо на ту прогулянку. Справді так і сталося.

В одинадцятій годині, три години пізніше, як було пляновано, ми поділилися на групи, дістали запасову поживу і вирушили. Йшлося добре і ми швидко прийшли на місце, де мали варити обід. Наперед мали трохи проблем, бо сухого дерева тяжко було знайти,

“Молода Булава” в підтаборі юначок: п. н. “Досвітні Вогні”. Зліва пл. юначки: Дарка Федевич, Леся Шевченко, Христина Цабанюк, Катя Ворона, Оленка

Гриневич.

але за якийсь час вогні горіли бадьоро і зупа булькотіла в горшках. Зупа була смачна, аж “пальці лизали”. Комендантка була з нашою групою і допомогла нам зварити макарон і м'ясо. Ми ще попили трохи чаю і пішли далі. Як прийшли до головної дороги, мусіли чекати поки авто приїхали по нас і забрали до місця на одну милю від “Ерскін Фолс”. Далі ми мусіли йти пішки.

Як прийшли до водоспаду, тоді всі радо поскидали наплечники і, з'ївши помаранчі, пішли подивитись, як той водоспад виглядає. Він не був такий великий, як я сподівалась, але всетаки виглядав гарно і навівав думки про сили природи.

Так таборували ми на австралійському “Соколі” влітку 70/71 року.

Подруга Марта

ПРИВІТ ВІД НАШИХ ДРУЗІВ З АРГЕНТИНИ

Ми одержали привіт із юнацьких таборів в Аргентині, що відбулися в Пунта Індію в лютому 1971 р. під проводом нашої щирої добре відомої нам на північному континенті подруги ст. пл. Марусі Литвин і пл. сен. Олега Воловини, що був одним із представників пластунів з Аргентини на 5-ому Зборі КУПО та на закінченні Пластового Конгресу.

Юнацькі табори в Аргентині започаткували пластові святкування і відзначування 100-річчя з дня народження Лесі Українки та назвали свої табори її творами: «Сім струн» та «Досвітні вогні».

ПОЖЕРТВИ НА ПРЕСФОНД «ЮНАКА» ЯКІ ВПЛИНУЛИ В БЕРЕЗНІ І КВІТНІ Ц. Р.

35-ий Курінь УСП-ів «Побратими», Дітройт, США	
замість квітів на могилу св. п. інж. О. Керницького	50.00
2-ий Курінь УПЮ-ок ім. кн. Ольги, Вінніпег, Канада	
із защедрованих грошей під час Різдва	40.00
Українська Народня Каса, Монреаль, Канада	30.00
Петро Яцик, Торонто, Канада	25.00
7-ий Курінь УПЮ-ів, Чикаго, США	25.00
Замість квітів на свіжу могилу св. п. пл. сен.	
Володимира Комісаря з Торонта, Канада	
працівники Університетської Віблотеки, Торонто	24.00
Пл. сен. Микола Кавка, Клівленд, США, замість	
квітів на могилу св. п. пл. сен. Романа Клоса з	
Лорейну, США	10.00
XI-ий Відділ Союзу Українок, Трентон, США,	
дохід з панелю «Проблеми юнацького віку»	10.00
6-ий Курінь УПЮ-ок ім. Марка Вовчка,	
гурток «Калина», Чикаго, США	10.00
Пл. сен. Михайло Витягловський, Дітройт, США	8.00
Пл. юн. Марта Городиловська, Чикаго, США	6.00
Пл. юн. Дарія і Христя Кушмеліни,	
Торонто, Канада	6.00
Пл. юн. Рома Гуцуляк, Ошава, Канада	6.00
Пл. сен. Юрій Ференцевич, Джерзі Сіті, США	5.00
Пл. сен. Зенон Корчинський, Бронкс, США	5.00
Пл. сен. Володимир Дармохвал, Нью-Йорк, США	5.00
Пл. юн. Олександра і Юрій Фотії, Монреаль,	
Канада	5.00
Пл. юн. Христя і Ірина Данилишині, Чикаго, США	5.00
Пл. сен. Оксана Генґало, Філядельфія, США	5.00
2-ий Курінь УПЮ-ок ім. Олени Степанів,	
Джерзі Сіті, США	5.00
Ст. пл. Богдан і Леся Сененки, Джерзі Сіті, США	5.00
Пл. сен. Ростислав Ратич, Едісон, США	5.00
Пл. юн. Зенон і Андрій Березовські,	
Торонто, Канада	4.00
Пл. юн. Марта Пакуляк, Міннеаполіс, США	4.00
Пл. юн. Олена Васинчук, Лейк Форест, США	4.00
Пл. юн. Юрій Ріпецький, Савт Голівуд, США	4.00
Ст. пл. Андрій Дурбак, Чикаго, США	4.00
Юстина Сироїд, Еспанолья, Канада	4.00
Пл. юн. Марта Вибик, Торонто, Канада	4.00

Пл. юн. Христя, Ліда і Ігор Голубінські,	
Торонто, Канада	4.00
Пл. юн. Юрій Цурковський, Торонто, Канада	4.00
Пл. юн. Богдан Сосак, Лейтем, США	4.00
Пл. юн. Богданна Бойко, Торонто, Канада	4.00
Пл. юн. Роман і Леся Довгі, Едмонтон, Канада	4.00
Пл. юн. Євген і Анна Чолкани, Торонто, Канада	4.00
Марта Мусій, Торонто, Канада	4.00
Ангелина Таланова, Балтімор, США	4.00
Пл. юн. Олександра Сиротинська, Торонто, Канада	4.00
Пл. сен. Лев і Оксана Винницькі, Торонто, Канада	4.00
Пл. юн. Анна і Орест Турчиневичі, Торонто, Канада	4.00
Пл. юн. Оленка Поліщук, Ватервліт, США	4.00
Пл. юн. Юрій Чорний, Сарнія, Канада	4.00
Пл. юн. Ярема Бохняк, Гамільтон, Канада	4.00
Пл. сен. Григорій Лозинський, Чикаго, США	4.00
Пл. юн. Оксана Сидорак, Нью-Йорк, США	4.00
Пл. юн. Оксана Радь, Торонто, Канада	4.00
Пл. юн. Оксана Ласійчук, Балтімор, США	4.00
Пл. юн. Степан Ривак, Нью-Йорк, США	3.00
Геня і Дарія Снігуровичі, Вінніпег, Канада	3.00
Пл. юн. Ірина Савчин, Нью-Йорк, США	3.00
Ст. пл. Дзвінка Бабиченко, Торонто, Канада	3.00
Пл. сен. Нестор Юрчук, Торонто, Канада	3.00
Пл. юн. Володимир і Роксоляна Горбаї,	
Едмонтон, Канада	3.00
Пл. юн. Оксана Юнко, Джонсон Сіті, США	3.00
Ст. пл. Іриней Жук, Монреаль, Канада	3.00
Пл. юн. Юрій і Наталя Рєви, Торонто, Канада	2.50
Пл. юн. Борис Черник, Вудсайд, США	2.00
Ст. пл. Орест Сторощук, Ошава, Канада	2.00
Пл. юн. Юрій і Роксана Гереці, Олбані, США	2.00
Пл. юн. Ігор Каленій, Ошава, Канада	2.00
Пл. юн. Ліда, Роман і Богдан Комарницькі,	
Торонто, Канада	2.00
Пл. юн. Віктор і Христя Яворські, Ньюарк, США	2.00
Пл. юн. Володимир і Юрій Дроздовські,	
Торонто, Канада	2.00
Пл. юн. Ростислава і Ксеня Одежинські,	
Філядельфія, США	2.00
Пл. юн. Ігор і Тарас Вілінські, Філядельфія, США	2.00
Пл. юн. Олександра і Марта Кушнірі,	
Йонкерс, США	2.00
Пл. юн. Петро Качмарчук, Торонто, Канада	2.00
Пл. юн. Ольга Коробайло, Ст. Кетерінс, Канада	2.00
Пл. юн. Роман і Зеня Біло, Торонто, Канада	2.00
Пл. юн. Соня Прокопець, Ст. Кетерінс, Канада	2.00
Пл. юн. Роман, Ігор і Катруся Закалужні,	
Торонто, Канада	2.00
Пл. юн. Осип і Ніна Німилівичі,	
Філядельфія, США	2.00
Пл. юн. Роксана Салдан, Торонто, Канада	2.00
Пл. юн. Роман і Юрій Грабовичі, Віловдейл,	
Канада	2.00
Пл. юн. Олеся Корінь, Ван Нуйс, США	2.00
Пл. юн. Іван Клос, Вінніпег, Канада	2.00
Пл. юн. Орест Щеснюк, Нью-Йорк, США	2.00
Читачі «Юнака» із Станиці Ноттінгем,	
Велика Брітанія	1.84
Ст. пл. Маруся Івасишин, Клівленд, США	1.50
Пл. юн. Наталка і Данило Стрілецькі,	

Монреаль, Канада	1.50
Пл. юн. Роман Балабан, Торонто, Канада	1.00
Ст. пл. Андрій Міхняк, Клівленд, США	1.00
Пл. юн. Роксоляна Терлецька, Елмгарст, США	1.00
Пл. юн. Ліда і Лариса Стасіви, Бронкс, США	1.00
Пл. юн. Тереня, Зенон і Маріян Івахіви, Торонто, Канада	1.00
Пл. юн. Ірина Головата, Торонто, Канада	1.00
Пл. юн. Марія Варшона, Амстердам, США	1.00
Пл. юн. Роман Мамалига, Торонто, Канада	1.00
Ст. пл. Богдан Сененко, Джерзі Сіті, США	1.00
Пл. юн. Ярема і Рома Кохани, Торонто, Канада	1.00
Пл. юн. Лариса Лижник, Торонто, Канада	1.00
Пл. юн. Юрій Гарасимович, Торонто, Канада	1.00
Пл. юн. Марко Пашковський, Торонто, Канада	1.00
Пл. юн. Микола Брожина, Нью-Йорк, США	1.00
Пл. юн. Євген Волошин, Акрон, США	1.00
Пл. юн. Євген Дашко, Чикаго, США	1.00
Пл. юн. Ірина Давидович, Парма, США	1.00
Пл. юн. Люся Норка, Парма, США	1.00
Пл. юн. Євген і Роман Космини, Монреаль, Канада	1.00
Пл. юн. Андрій Врублівський, Довнерс Гров, США	1.00
Пл. юн. Орест Халупа, Бронкс, США	1.00
Пл. юн. Ольга Цурковська, Чикаго, США	1.00
Пл. юн. Павло Роспутько, Філадельфія, США	1.00
Ст. пл. Роксоляна і пл. юн. Борис Миці, Ньюарк, США	1.00
Пл. юн. Зенон Бурштинський, Чикаго, США	1.00
Пл. юн. Володимир Лехняк, Медісон Гейтс, США	1.00
Пл. юн. Марія Кузів, Ірвінгтон, США	1.00
Пл. юн. Богдан Козоріс, Вінніпег, Канада	1.00
Пл. юн. Христя Хариш, Довнерс Гров, США	1.00
Пл. юн. Володимир Держко, Торонто, Канада	0.50
Разом у цьому списку	497.84

● З причини зростання коштів видавання "Юнака", ми, члени 7-ого Куреня УПУО-ів при Пластовій Станиці в Чикаго, США, передбачуємо Ваші фінансові труднощі у видаванні такого дуже корисного і нам так потрібного "Юнака". Тому наш курінний провід вирішив переслати Вам чека на \$25.00 на пресовий фонд "Юнака". Ми постановили, що кожного року будемо старатися вислати 10% наших курінних приходів на видавання "Юнака". — Скоб!

Курінний писар, пл. розв. Лев Місюрак, Чикаго, США.

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п.

МАРІЇ МЕЛЬНИК
з Монреалю,

матері наших учениць Оксани та Ірини Мельник складаємо 10.00 дол. на пресфонд "Юнака".

Рідна Школа при УНО, Монреаль

ПЛАСТОВЕ ПІДПРИЄМСТВО

МОЛОДЕ ЖИТТЯ

Єдина пластова крамниця
у США має на складі:

♦ пластові однострої ♦ пластові відзнаки до одностроїв і таборовий виряд ♦ пластову літературу ♦ альбоми, різьби, вишивки, кераміку, філателію ♦ українські національні прапори, книжки, шкільне приладдя і т. п.

MOLODE ZYTTIA, Inc.

302 E. — 9th St.,

New York 3, N. Y., U.S.A.

ЗАГАДКИ

(Уклад З. Івасиків)

ШАРАДА

ТРЕТЄ і ЧЕТВЕРТЕ — це польові квіти,
Що цвітуть червоно в пшениці чи житі,
Часто з них дівчата віночки сплітають...
ДРУГЕ з ТРЕТІМ — жінку в картах називають,
ПЕРШЕ — ліс, де літом пташечка співає,
Коли люд втомлений вже відпочиває.
ЦІЛІСТЬ — це нащадки козацького роду,
Що завзято бились за волю народу.

ЗАГАДКОВІ ВІЗИТИВКИ

Хто вони є,

1. ТАРАС В. ТОН
2. АРЕТА К. КРЕС
3. ПЕТРО К. НІС

ЗАГАДКА

(Подав Ю. Ф.)

Юнаки відбули курінну прогулянку роверами. Першого дня вони проїхали 7 миль, а останнього дня 51 милю, збільшуючи проїханий шлях на чотири милі кожного дня.

Скільки днів тривала їхня прогулянка та скільки миль вони проїхали?

ОЩАДНІСТЬ

це прикмета кожного доброго пластуна
та кожної доброї пластунки.

ПЛАСУНИ і ПЛАСУНКИ!

Складайте Ваші ощадності
у найбільшій і найстаршій кредитівці
у Торонті

Українська Кредитова Спілка

297 College St. — Toronto 2B, Ont.
Tel.: 922-1402

Пластун Ти, юнак?
ОЩАДНІСТЬ — Твій знак!
Щадити щоденно учись!
Як будеш студент,
Той доляр, той цент
Тобі допоможе колись
Здобути знання, прожиток, ім'я!

- ЗА ОЩАДНОСТЕВІ ВКЛАДИ «Самопоміч» платить 5% ДИВІДЕНДИ.
- КОЖНА СУМА ВКЛАДУ враз із усіма фондами має своє ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ.

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА „САМОПОМІЧ“ У ЧІКАГО

2351 West Chicago Ave. — Tel.: HU 9-0520
Chicago, Ill., 60622, U.S.A.

ЗДОРОВИЙ і СМАЧНИЙ ХЛІБ
та всякі інші печива
випікає

УКРАЇНСЬКА ПЕКАРНЯ
власниками якої є
Анна і Роман Вжесневські

THE FUTURE BAKERY

735 Queen St. West, Toronto 2-B, Ontario
Tel.: EM 8-4235

ПРАЦЯ і ОЩАДНІСТЬ ЗАБЕЗПЕЧУЮТЬ ВАШУ МАЙБУТНІСТЬ!

- Ощадністі вклади без права виписувати чеки
- Термінові вклади (більші суми) на 2 і більше років

6¹/₂%

7³/₄%

- Студійні ощадністі вклади на 7%!
- При виплатах уживайте наших чеків!
- Дасмо позики на догідні сплати!

Складайте Ваші ощадності
у кредитовій кооперативі

»БУДУЧНІСТЬ«

Buduchnist (Toronto) Credit Union Ltd.
140 Bathurst Street — Toronto 2-B, Ontario
Phone: 366-9863 & 366-4547

Друкарня КИЇВ

виконує
всю
друкарську
роботу.

Друкуємо

- книжки
- часописи
- летючки
- афіші
- весільні запрошення
- фірмові друки

KIEV PRINTERS LTD. — Phone: 363-7839
860 Richmond St. West, Toronto 2-B, Ont.

Хто з Вас подорожує

- літаком
 - кораблем
 - поїздом
 - автобусом
- у Канаді чи поза Канадою
повинен купити подорожний квиток та одержати безплатно потрібні інформації і поради
в українському подорожному бюро

МАРКІЯНА КОГУТА

Bloor Travel Agency

1190 Bloor St. West — Toronto 9, Ontario
Telephone: 535-2135 & 535-2136

12/68
Plast - KPS,
140 Second Avenue,
New York, N. Y. 10003

POSTAGE PAID AT TORONTO, CANADA
If not delivered please return to:
YUNAK Magazine
2199 Bloor St. W., Toronto 21, Ont., Canada
RETURN POSTAGE GUARANTEED

СИНИЦЯ

СОЛОВЕЙ

ЛАСТИВКА

ПІДСНІЖНИК

БАРВИНОК

ФІЯЛКА

БДЖОЛА

В Пластовій кооперативі ПЛАЙ

PLY CO-OP LTD., 768 Queen St. W., Toronto 3, Ont.

ЗАМОВЛЯЙТЕ ПЛАСТОВІ ВІДЗНАКИ

- новацьких роїв і гнізд
- юнацьких гуртків і куренів
- новацьких і юнацьких проб
- нов. і юн. іспитів уміlostей

БОРСУК

ІЖАК

КАЖАН

БОБЕР

САЙГАК

ЛИС

РИСЬ

ЗАЄЦЬ

ВЕДМІДЬ

ВОВК

ОЛЕНЬ

ЛЕОПАРД

КОБРА

ОРЕЛ

СОКІЛ

ГОТУР

ТАРПАН

У цьому оголошенні поміщені зразки відзнак юнацьких гуртків, які продаємо по 50 центів за штуку. Маємо постійно на складі 40 різних родів таких відзнак і можемо їх кожнoчасно вислати. Виготовляємо також інші відзнаки роїв УПН і гуртків УПЮ на замовлення.

КУПУЙТЕ В НАС ТАКОЖ:

★ всякі інші пластові відзнаки ★ усі частини пластових одностроїв ★ таборовий виряд ★ спортове приладдя ★ усі пластові видання, а зокрема обов'язковий для юнацтва посібник, автором якого є основник Пласту

ПРОФ. Д-Р ОЛЕКСАНДЕР ТИСОВСЬКИЙ (ДРОТ)

Життя в Пласті

544 сторін • багато ілюстрацій • ціна 6.50 дол.

- * КУПУЙТЕ В ПЛАСТОВІЙ КООПЕРАТИВІ «ПЛАЙ»!
- * ЧИСТИЙ ПРИБУТОК КООПЕРАТИВИ «ПЛАЙ» ПРИЗНАЧЕНИЙ НА ВИХОВНІ ЦІЛІ ПЛАСТУ!